

296
1-28

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீதே கிஷோரஹோஷிகாப நம: ॥

ஸ்ரீ மந்திரிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளிச்செய்த

॥ ஸ்ரீ ஸ்ரீயவ்ருதாமலாரா: ॥

ஸ்ரீ அபயப்ரதானஸாரம்.

இது

திருவஹிந்திபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத்விஷயம்

பண்டித பூஷணம் மஹாமஹோபாத்யாய

ஸ்ரீ. உப. வே. நரலிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியினால்

ஸகலரும் ஸுலபமாய் அறிந்து உஜ்ஜீவிப்பதற்காக மிகவும் எளிதான
தமிழ் நடையில் எழுதப்பெற்ற வ்யாக்யானத்துடன்

ஸ்ரீரங்கம் ராயகுரு கோடிகன்னிகாதானம் எழுதிருமளிகை

ஸ்ரீ. உப. ஐயா யாமுனதாதாசார்யரால்

பரிஸோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிக விலாஸம் என்றித வித்யாபிவருத்தி ஸபை

மாணேஜரான ஸ்ரீமான் மாராடி ரெ. பாபுரேட்டி என்கிற

வேதாந்ததேசிக ராமர்னுஜதாஸரால் ப்ரகசம் செய்யப்பட்டது.

தொடரில் பிரஸ். சென்னை.

1927.

[அபரற்குனி வேறு.

Q 22

N27.

183665

॥ ஸ்ரீ ॥

॥ ஸ்ரீதெ நிரோஜஹோதேஸிகாய நம: ॥

ஸ்ரீ மந்திரிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளிச்செய்த

॥ ஸ்ரீ சுலபபூதாநலாரம் ॥

ஸ்ரீ அபயப்ரதானஸாரம்.

த னி ய ன் க ன் .

ஸ்ரீராம வெஃடநாயாயடும் கவிதாகிடுகக்கெஸ்ரீ ।

வெஃடநாயாயடும்பெடா செ ஸ்ரீயதாம் ஸஜா ஹுஜி ॥

நாரோஜஹோதேஸிகாயடும் ஜோதவெஃடநாயாயடும் ॥

ஸ்ரீதெஃடநாயாயடும் வநெ வெஃடநாயாயடும் ॥

சீரோன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

பாரோன்றுச் சொன்ன பழமொழியுள்—ஓரோன்று

தானேயமைபாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு

வானேற்பு போமளவும் வாழ்வு.

வாழ்கிவலஸாரியடும் ஸ்ரீயதாம் ஸஜா ஹுஜி ॥

சுலபபூதாநலாரம் ஸ்ரீயதாம் ஸஜா ஹுஜி ॥

॥ ஸ்ரீயதாம் ஸஜா ஹுஜி ॥

ஜய தூரிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ மந்திரிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளிச்செய்த

|| ஸ்ரீ: ||

|| தரஹோவநநிநீஹோவநாயிகாஸதெ

ஸ்ரீஹோவநாயிகாஸதெ நம: ||

|| ஸ்ரீதெ வகுவஹோவநநிநீஹோவநாயிகாஸதெ நம: ||

|| ஸ்ரீதெ வகுவஹோவநநிநீஹோவநாயிகாஸதெ நம: ||

|| ஸ்ரீதெ நம: ||

|| ஸ்ரீதெ ஸ்ரீநிவாஸராரிநாநாஜஹோவநாயிகாஸதெ நம: ||

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்வார் வித்வான் பகவத்வியம்

பண்டித பூஷணம் மஹாமஹோபாத்யாய

ஸ்ரீ உ.ப. வே நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீ அபயப்ரதான ஸார வ்யாக்யானம்.

ஸ்ரீ அவதாரிகை.

ஸ்ரீயுபதிபான் ஸர்வேஸ்வரன் இவ்வுலகத்தில் எல்லாச்சேதனர்களையும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதற்காக 'ஸஹவாரி யுமெ யுமெ' (ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அந்தந்தக் காலங்களில் நான் அவதரிக்கிறேன்) என்று தானே அருளிச்செய்திருக்கிறபடியே தம்முடைய திவ்ய கண்டை என்கிற வ்யாஜத்தை முன்னிட்டு 'வெஹோவநாயிகாஸதெ' என்றும், 'அன்றிவ்வுலகினையாக்கி அரும்பொருள் நூல் விரித்து நின்று தண்ணீர்புகழ் வேங்கடமாமலை மேவிப்பின்னும் வென்றிபுகழ் திருவேங்கடநாதன் என்னும் குருவாய்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வுலகத்தில் அவதீர்ணரானது கொண்டு தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் என்று திருநாமம் பெற்று 'நாரிநாநாஜ ஹோவநாயிகாஸதெ' என்கிறபடியே பகவான் முதலாக ஸக்ஷாத் ஆசார்யரான ஸ்ரீகிடாம்பிராமாணுஜாசார்யர் (அப்புள்ளார்) வரையிலான எல்லா ஆசார்யர்களுடைய கருபைக்குப் பாத்திரபூதரும், இவ்வுலகுக்கெல்லாம் நாமரூபங்களை உண்டாக்கின ஸ்ரீயுபதியினாலேயே உபயவேதாந்தாசார்யர் என்கிற அஸாதாரணமான குணக்குதமான திரு

நாமத்தை உடையவருமான இவ்வாசார்யன் ஸரணுகதி வேதம் என்று தாம் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கிற ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் ஸபரி கரமான ப்ரபத்தியையும், அப்படி ப்ரபத்தவ்யனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணங்களையும், அப்படி அவன் திருவடிகளில் செய்யும் ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவத்தையும், அப்படிப்பட்ட ப்ரபன்னன் விஷயத்தில் பகவானுடைய அபிப்ராய விசேஷங்களையும் அவனுடைய க்ருத்யவிசேஷங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறபடியினாலே வேதங்களுக்கு உபநிஷத்துப் போல் ஸரணுகதி வேதமாகிற ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு உபநிஷத் ஸ்தானத்தில் திற்கும்படியான விபீஷண ஸரணுகதி ப்ரகாணத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்தருள உபக்ரமித்து ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பரமதத்வஹித புருஷார்த்தங்களை யதாஸ்த தாக ஸங்க்ரஹமாக நிரூபித்தருளுகிறார். அதில் முற்பட பாதத்வம், பரமஹிதம், பரம புருஷார்த்தம் இவைகளை மூன்று ஸ்லோகங்களால் க்ரமமாக 'உஷ்ட ஹி விஷுஷா னொகெஸுஜோஸ்யூரஸபா ரணம்' (இவ்வுலகத்தில் பண்டிதர்களுக்கு முதலில் சுருக்கமாகச் சொல்லி, பிறகு அதை மேல் விஸ்தாரமாக ப்ரதிபாதிப்பதே இஷ்டமானது) என்கிற ந்யாயத்தை அனுஸரித்து ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார். அதில் முதல் ஸ்லோகம் பாதத்வஸங்க்ரஹம். அதில் அர்த்தாத் ஸ்ரீமத்ராமாயண கதையும் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

[ப - ரை] ஸூத்ர - தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய அதாவது தன்னிடத்தில் ஸரணுகதி செய்தவர்களுடைய, ஸுத்ரஸபயமாகிற, யான் - இருட்டை, வியுஷ்ட - போக்கடிப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடைய, உடியே - உதயத்தை உடையவராயும், அதாவது அவதாரத்தை உடையவராயும் என்றபடி, வீதியா - ஸீதை யாகிற, ஷெஷா - தேவியினால், ப்ரஹாவாநு - காந்திபையுடையவராயும் இருக்கிற, வரஹேஷுர - பரமாகாசம் என்னப்படும் பரமபதத்திற்கு, ஹாஸிரஃ - ஸூர்யனாகிய பெருமான், ஜயதி - வெற்றிபெற்று விளங்குகிறார்.

[தா-ம்] - இந்த ஒரு ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீராமாயணம் முழுமையும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாகிறது. ஸூத்ரவஸுத்ரஸபயானவியுஷ்ட

ஸநெநாடியு' என்பதினால் ராவணனால் பிடிக்கப்பட்ட தேவதைகள் பகவானை ஸாரணமடைய அதைப்போக்கடிப்பதற்காக அவதாரம் செய்ததும், அந்தப் பாகிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதற்காக கைகேயியின் வரபரதானம் என்கிற வ்யாஜத்தை இட்டுத்தான் கானகம் வகியதும், அங்குதன்னுடைய ஸேவையையே எதிர்பார்த்திருந்த சபரி, சரபங்கர் முதலியவர்களை அனுக்ரஹித்ததும், அவர்களுக்கு விரோதம் செய்த விராதகபந்தாதி ராக்ஷஸர்களை மடித்ததும், அவதாரத்திற்கு அவாந்திர ப்ரயோஜனமானவற்றில் முக்யமான ராவணனை பந்துக்களுடன் நாசம் செய்ததுமான வருத்தாரந்தங்கள் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டு முதல் ஆறுகாண்டங்களின் அர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 'புலாவாநு ஸீதயா' என்பதினால்ஸீதா கல்யாண வருத்தாரந்தம்(ஸ்பஷ்டமாக) அருளிச்செய்யப்பட்டதாகிறது. 'வராகவ்யூஹவ்யூரஃ' என்பதினால் அவதார ஸமாபனம் செய்து தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளின ப்ரகாஸத்தை நிரூபிக்கும் உத்தரகாண்டத்தின் அர்த்தம்ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாயிற்று.

'சூழிதி' என்பதினால் ராவணனைக் கொல்லுவதற்காக லோகத்தில் அவதரிக்கவேண்டும் என்று ஸரணுகதிசெய்த தேவதைகளும், பகவானிடத்தில் விஸேஷபக்தியைச் செய்துகொண்டு எப்பொழுது அவனுடைய ஸேவைகிடைக்கும் என்றிருந்த ஸாதுக்களும் சொல்லப்படுகிறார்கள். 'சூரஸ' என்றால் பயம். இது ஆந்தரம் என்றும் பாஹ்யம் என்றும், இரண்டு விதமாயிருக்கும். ஆந்தர பயமாவது பகவானுடைய ஸேவை ஒருக்ஷண காலமாவது தங்களுடைய மானஸானுபவத்தில் இல்லாவிடில் தங்களுடைய ஆத்மாவையே தரிக்கமுடியாமல் இருப்பதும்; தங்களுடைய த்யானத்திற்கு விஷயமான பகவானை எப்பொழுது நேரில் ஸேவித்து க்ருதார்த்தர்களாவோம் என்கிற எண்ணத்தினால் உண்டான பயமும். பாஹ்யபயமாவது கீழ்க் கூறியவர்களுக்கும், தேவதைகளுக்கும் ராக்ஷஸர்களினுடைய உபத்திரவத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டதாய் ஸரீரத்திற்கு நேரிட்ட பீடை முதலியவைகள். இதின் விஸ்தாரத்தை ஸ்ரீமத்கீதா பாஷ்ய தாத்பர்யசுந்திரிகையில் விஸ்தாரமாக நிரூபித்திருப்பதைக் கண்டுகொள்வது. 'யம் ஹி ஹிதம் ஹிதம் ஹிதம் வாவிஸாஸுமெ

வொந் தலிணுதெ | ஸா ஹாமி: தந ஹலிஹ் ஸா ஹாணிஸா
 வ விசியா || : 'கூணெவி தெ பதிரஹாதிஹ் ஹம்' என்றும்,
 'எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலும் கூட இருக்கவொண்ணாதொரு
 படி பெரிய ஆர்த்தியோடு கூப்பிடுகிறார்' என்றும் இவர்களுடைய
 ஆந்தரபயத்தின் பாகாரம் பாக்கப் பேசப்பட்டதிறே. 'வியும்ஸந'
 என்கிற இடத்தில் 'வி' என்கிற உபஸர்க்கம் போக்கடிக்கப்பட்ட பயம்
 மறுபடியும் உண்டாகாது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. 'உடிய?'
 என்பதினால் 'உடிஷ்ட வனவ ஹி நஸூகாபெநஷ்டி ராவவ: |
 தஸூவபுஷ்டி ஹோகஸூ ஸஹிஷ்னிவ ஹாஸூர: ||' என்கிற
 ஸ்லோகத்தின் அர்த்தம் ஸூசிதமாய் பகவானுடைய ஸேவை
 மாத்திரத்தினால் ஸாதாக்களின் பயம் நீங்கினமை சொல்லப்பட்ட
 தாகிறது. 'புலாவாநுவீதயாஷேஷ: ' என்பதினால்
 ஸீதாசுலயாண வ்ருத்தார்த்தம் ஸூசிதம். இத்தால் ஸ்வபாவத்தி
 லேயே நிரவதிக தேஜஸஸையுடைய பகவானுக்குப் பிராட்டியின்
 ஸம்பந்தத்தினால் ஏற்பட்ட பெருமையும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டத்வமும்
 காட்டப்பட்டதாகிறது. இத்தால் எப்படி ஸூர்யனும் அவனுடைய
 ப்ரபையும் ஒரு காலும் பிரிவதில்லையோ அதைப்போல பரதத்வ
 மும் ஒரு மிதுனமாக இருக்கும் என்றதாயிற்று. 'இருள்செகுவெமக்
 கோர் இன்னொளிவிளக்காய்' என்றிவர் தம்மாலேயே மும்மணிக்
 கோவையில் அருளிச் செய்யப்பட்டதிறே. 'வராஷெஷாஷாஸ
 ர: ' என்றது. 'ஷெஷாஷெஷ தெஜஸ' என்றும், 'தெஜஸா
 ராஸிஷெஷெஷ' என்றும், 'கூபெ ராஷிஷாசூர: ' என்றும்
 மஹரிஷி சொல்லியதும் இதற்கு மூலமான 'அங்கு ஸூர்யன்ப்ரகாசிக்
 கிறதில்லை' என்றாரம்பிக்கும் ஸ்ருதி முதலியவைகளில் ப்ரதிபாதிக்கப்
 பட்டதுமான அர்த்தம். ஆக இந்த ஸ்லோகத்தினால் 'எல்லையில்
 சீர்தயாதன் தன்மகனாய்த் தோன்றிற்றது முதலாததன்னுலகம் புக்க
 திரு' என்கிறபடியே அவதார ஆரம்பம் முதல்ஸமாபானம்வரையிலாக
 நடந்த வ்ருத்தார்த்தங்கள் எல்லாம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாகிள்
 றன. 'ஹாஸூர: ' என்பதற்கு விசேஷணமாக 'வராஷெஷாஷெ'
 என்னும் பதத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதினால் கேவலம் வெளியில்
 இருக்கும் இருட்டை மாத்திரம் கொஞ்சகாலம் போக்கடிக்கும் ஸூர்ய

னுக்கும், மனதிற்குள் இருக்கும் இருட்டாகிய அஜ்ஞானத்தை திரும்பி வராதபடி போக்கடிக்கும் பகவானாகிய ஸூர்யனுக்கும் உள்ள வ்யத்த்யாஸம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. மேலும் ஸாதாரண ஸூர்ய னுடைய கிரணம் நமக்குத்தாபத்தை உண்டாக்குகிறது. இந்தஸூர்ய னுடைய கிரணமோ நமக்கு ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகிய ஸகலதாபத் தையும் போக்கடிக்கிறது என்பதும் அறியத்தக்கது.

இந்த ஸ்லோகத்தினால் திருவடி லங்கா பட்டணத்தின் நடுவில் தன்னோடு யுத்தம் செய்யவந்த ராக்ஷஸர்களை ஜயித்த ஸந்தோஷத்தினால் 'ஜயத்யூகிவனொ ராஜி:' என்று உத்கோஷித்தாப்போலே தாழும் பத்து இந்திரியங்களாகிற ராவணனைப் பெருமானுடைய கடாக்ஷத்தினால் ஜயித்ததினால் ஏற்பட்ட உபகாரத்தையே சொல்லி ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார். 'காவலில் புலனை வைத்து கவிதன் னைக் கடக்கப் பாய்ந்து நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்தமர் தலை கள்மீதே' என்றாரிதே தொண்ட ரப்பொடி யாழ்வாரும். 'நாவல்' என்றது ஜயஸப்தம். இத்தால் 'சிலையினாலிலங்கை செற்ற தேவனே தேவனுவான்' என்கிறபடியே பெருமானே பரதத்வம் என்பதும் ஸூகிதமாயிற்று. 'வரஜவெஹாஜ ஹாவ்ரஜ:' என்பதினால் 'இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு எவன் யஜமானனோ அவன் பரம வ்யோமத்தில் இருக்கிறான்' என்றார்த்தமுள்ள ஸ்ருதியும், 'ஸூர்யன்போல வர்ணம் உள்ள' என்றார்த்தமுள்ள ஸ்ருதியும் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப் பட்டதாகிறது. 'பூலாவாநு' இத்யாதியால் 'லக்ஷ்மியும் பூமியும் உனக்குப் பத்னிகள்' என்று தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஸ்ரீ யுப்பதி என்கிற அடையாளத்தினால் இவன் மற்ற தேவதைகளை விட உயர்ந்தவன் என்று நிரூபித்திருப்பதும், அதையே 'திருக்கண்டேன்' என்று துடங்கி பேயாழ்வார் அருளிச்செய்திருப்பதும் ஸூகிதமாயிற்று. 'சூழித' இத்யாதியால் '(நம்மைப்போல் கா' மங்களால்) பிறக்காதவனாய் இருந்தபோதிலும் அனேகம் விடமாக அவதரிக்கிறான், அதின் காரணத்தைப் புத்திமான்களுக்குள் சிறந்த வர்கள் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள்' என்கிற ஸ்ருதியின் தாத்பர்யமும் புருஷஸூக்தாதிகளில் நிர்ததாரணம் செய்திருக்கிறபடி நிரூபித்தரு ளப்பட்டிருக்கிறது என்றறியத்தக்கது. இத்தால் க்ரந்தாரம்பத்

பூரய: பூவடிமெ வுண்ஸார வளம: வுமநு நிவார
ஹஸுரீரம்மலதகு ரபா ரவூரடிமயஜுதித: || [யநு

தில் ஸ்ரீஷ்டாசாரத்தை அனுஸரித்துச் செய்யவேண்டிய மங்களா
சரணமும் செய்யப்பட்டதாயிற்று.

இப்படி பரதத்வத்தை நிரூபித்து அவ்விடத்தில் 'சூழரித
வஸூரவ' என்பதினால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்ட பரமஹித
மான ப்ரபத்தியை ஸங்க்ரஹமாக நிரூபித்தருளுகிறார். 'பூரய:',
என்றாரம்பித்து.

[ப - ரை.] வுண்ஸார - புருஷர்களுடைய, அதாவது ஜீவாத்
மாக்களுடைய, பூவடிமெ - ப்ரபத்தியில், வளம: வுமநு -
மறுபடியும் செவ்வதை, பூரய: நிவாரயநு - தடுப்பதுபோல் இருக்
கிற, ஸலயஜுதித: - அபயமுத்ரையைபுடைய, ஸ்ரீரஜலதகு:
ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, ஹஸு: (வலது) திருக்கை, ராம் - என்னை, ஸ
வூரக் - ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

இந்த ஸ்லோகத்தினால் 'வசுரெவ பூவஹாய தவாலீதி
வ யாவதெ | ஸலயம் வவடிவம்தெஷ்யா டிஷாஜெதபூதம்
ஜி||' என்கிற ஸ்லோகம் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. இதில் 'வுண்
ஸார' என்று ஜீவாத்மாக்களைப் பொதுவாக அருளிச்செய்திருப்ப
தினால் ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம் என்பதும், 'வளம: வுமநு'
என்பதினால் ஒருபலத்தைக் குறித்து ஒரு தடவைதான் செய்யவேண்
டும் என்பதும், 'ஸலயஜுதித:' என்பதினால் எந்தெந்த இஷ்ட
பலம் கிடைக்காமையினால் பயப்படுகிறானோ அந்த எல்லாப் பயங்
களையும் நிவ்ருத்திசெய்கிறான் என்றேற்படுகிறபடியினாலே ஸர்வ
பலஸாதனம் என்பதுமாகிற ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவங்கள் அருளிச்
செய்யப்பட்டதாகின்றன. 'ரோவூரக்' என்பதினால் அந்த
அபயமுத்ரையையே தஞ்சமாக நம்பியிருப்பது ஸூசிப்பிக்கப்பட்ட
தாகிறது. ஸ்ரீதேவராயக பஞ்சாஸத்தில் 'நித்யாவார்யவகிகெ
ஹுடியெ ஜீயெ டிதூலயம் ஸுராகி டிக்ஷிணவாணிவெடி' என்
றருளிச்செய்திருப்பதும் 'உமதடிகள் அடைகின்றேனென்றொருகாலு

நடுவெலுவெலுகெவெலுவத ஸ்வத நடுவெலுவதஜந

ஸ்யம் ரக்ஷாஜீக்ஷாஸ்யேகஸவிநாதயஸவெ |

ஸாராயீஸவெஸரக்ஷணகூவிதஸாவாயயவயதி

ஐஷதூஐஜபாதபுஸநவபாஹொஜரஜவெ ||

ரைத்தவரை அமையும் இனி என்பவர்போல் அஞ்சலெனக்காம் வைத்து என்று அடைக்கலப்பத்தில் அருளிச்செய்திருப்பதும் இங்கனுஸந்தேயம். இத்தால் இந்த பரபத்தி ஸர்வாதிகாரமானதாலும் ஒரு தடவை செய்யவேண்டியதாகையினாலும், எல்லா இஷ்ட பலங்களை யும் கொடுக்கக்கூடியதாகையினாலும் பரமஹிதம் என்னப்படுகிறது என்பது த்யோதிதமாயிற்று.

இப்படி 'கவ்யாஹ்யஸுபித' என்கிற பதங்களினால் ஸூசிப் பிக்கப்பட்ட பரம புருஷார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார்:— 'நடுவெலுவெ' இத்யாதி.

[ப - ரை.] நிஷிஹந - அகிஞ்சனர்களான, ஜந - ஜனங் களை அன்றிக்கே, நிஷிஹநஜந - நிஷ்கிஞ்சனர்களான ஸரணுகதர் களை ஆஸ்ரயித்த ஜனங்களை என்று பொருளாகவுமாம், ஸ்யம் ரக்ஷா - தானே ரக்ஷிப்பதில், ஜீக்ஷா - தீக்ஷயினால், அதையே வ்ரதமாகக் கொண்டிருப்பதனால், ஸ்யேக - மிகவும் அதிகமாக, ஸவிநாத - வருத்தியடைந்திருக்கிற, யஸவெ - கீர்த்தியையுடைபவராயும், ஸாராயீஸ - தேவேந்திரனோடு, வெஸுர - தன் இஷ்டப்படி இருந்த, க்ஷண - காலத்தில், கூவித - கோபத்தை யடைந்தவரான, அன்றிக்கே தேவேந்திரனுடைய, வெஸுர - இச்சைப்படி, க்ஷண - தான் ஒரு வ்யாபாரமும் செய்யாதவளான, அதாவது தடுக்காமல் இருந்த, ஸாவாயய - ஸாபத்தையே ஆபுதமாக உடைய கௌதம ரிஷியினுடைய, வயதி - பத்னியாகிய அஹல்யையின், ஐஷதூ - கல்லாயிருக்கையாகிற, ஐஜபாத - கெட்ட ஜன்மத்தை, புஸந - போக்கடிக்கிற, வபாஹொஜ - தமரை புஷ்பங்கள் போன்ற திருவடிகளினுடைய, ரஜவெ - தூசியை உடையவராயும் இருக்கிற, கெவெலுவத - ஒரு அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாத மஹி

மையைமுடைய என்றபடி, ஒப்பற்ற என்றபடியாகவுமாம், தடுவெ-
அந்தப் பெருமானின் பொருட்டு, மரீஃ - என்னுடைய நமஸ்கார
மானது, ஸ்வகீ - ஆகட்டும், அதாவது அவரை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன் என்றபடி.

‘ஸுயோக்ஷரீக்ஷா’ என்பதினால் ஆஸ்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதைத்
தன் பேராக நினைத்திருப்பதும், தானே உபாயந்தரஸ்தானத்தில்
நின்று ரக்ஷிக்கிறான் என்பதும் தீர்மானிதம் அப்படி ரக்ஷிப்பதினால்
அவருடைய கீர்த்தி மேல் மேல் ஒங்கி வளர்ந்து நிற்கிறது என்பது
விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே இப்படி ஆஸ்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதையே
தனக்கு வரதமாகக் கொண்டிருக்கிறான் என்கிற விஷயத்தில் மிகவும்
ப்ரஸித்தமான யஸஸ்ஸை (கீர்த்தியை) உடையவர் என்ற தாத்
பர்யமாகவுமாம். அப்பொழுது ‘விஜிதஸு ஹி யஜேஜ்ஜஃ ஸாரணா
மதவதஸு’ (அவன் ஸாரணாகதர்களிடத்தில் இருக்கும் தோஷத்
தைப் பாராமல் ரக்ஷிக்கிறான் என்பது மிகவும் ப்ரஸித்தமல்லவா)
என்ற பிராட்டியின் வாக்யமும், ‘ஜொஷொ யஜிவிதஸு ஸுயாக்ஷ’
(ஆஸ்ரிதனுக்குத் தோஷம் இருந்தாலும் இருக்கட்டும், அப்படி
இருந்தவனை ரக்ஷிப்பது பெரியோர்களுக்கு மிகவும் கொண்டாடக்
கூடிய விஷயமாகும்) என்கிற பெருமான் பாசரமும் ஸூகித
மாயிற்று. ‘நிவிஷுநஃ’ என்பதினால் நிஷ்கிஞ்சனர்களான ஸா
ணாகதர்களை ஆஸ்ரயித்திருக்குமவர்கள் என்கிற யோஜனையில் ஆஸ்
ரிதனை விபிஷணனையும், அவனுடன் கூடவந்த நாலு ராக்ஷஸர்
களையும் ரக்ஷித்தமை சொல்லப்பட்டதாகிறது. இத்தால் கேசவன்
தமரில் ‘மாசதிரிது பெற்று நம்முடைய வாழ்வு வாய்க்கின்றனவா’
என்றருளிச் செய்தபடியே தன் அனுபந்திபர்யந்தம் ரக்ஷணம் பெறு
கையாகிற புருஷார்த்தத்தின் பெருமை அருளிச்செய்யப்பட்டதா
யிற்று. ப்ரபன்னனுக்கு (அகிஞ்சனனுக்கு) ப்ரபத்தியினால் வசீகரிக்கப்
பட்ட எம்பெருமான் உபாயந்தரஸ்தானத்தில் நிற்பதாகிய பல
மும் ஸூகிதமாயிற்று. ‘ஸுராயீஸ’ இப்பாதி - திருவடி ஸம்பந்
தம்பெற்ற தூசிபட்ட மாத்திரத்தினால் அஹல்யையின் ஸாபமும்,
அதற்குக் காரணமான பாபமும் நிவ்ருத்தியடைந்ததென்றால் அவன்
திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி உண்டாகும்
என்பதும், அவன் திருவடியை ஆஸ்ரயித்தவர்களாய் ஜ்ஞானாகுண

சோகந்தவிர்க்கும் சுருதிப்பொருளொன்று சொல்லுகின்றேன்
 நாகந்தனக்குமிராக்கதர்க்கும் நமக்குஞ்சரணம்
 ஆகண்டலன்மகனாகியவாவலிப்பேறியதோர்
 காகம்பிழைத்திடக் கண்ணழிவே செய்த காகுத்தனே.

பூர்ணர்களான ஆசார்யர்களின் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கும்
 பாபசிவர்த்தன ஸாக்தி உண்டென்பதும் கைமுதிகந்யாய லித்தம்.
 இத்தால் தங்களுக்கும் தங்கள் அனுபந்திகளுக்கும் ஸர்வபாவ நிவ்
 ருத்தியை முன்னிட்டு உண்டாகும் மோகஷம் பரம புருஷார்த்தம்
 என்றதாயிற்று.

இப்படி ஸாத்யோபாயோபேயங்களை நிரூபித்து மேல் ஐந்தா
 வது அறுவது ஏழாவது அதிகாரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்ட
 போகிற ஸ்வபாவ விசேஷங்களையுடைய லித்தோபாயோபேய பூத
 னும் இந்த சக்கரவர்த்தித் திருமகனே என்று அருளிச்செய்கிறார்.
 அன்றிக்கே கிழ் ஸ்லோகத்தில் ஸரணுகதர்களுடைய ஸர்வா நிஷ்
 டங்களையும் நிவ்ருத்தி செய்து ஸர்வேஷ்ட பலங்களையும் கொடுத்
 தருளுவான் என்று நிரூபித்த பிறகு 'எல்லாப் பாபங்களிலுமிருந்
 தும் விடுவிக்கிறேன் நீ துக்கப்படாதே' (ஸவ்-பவாவெஷ்யோரொ
 க்ஷயிஷ்யாநிஸாஸம்) என்று அருளிச்செய்தவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண
 னாயிருக்க சக்கரவர்த்தித் திருமகன் இப்படிச் செய்தருளுவான் என்
 பது எங்கென என்ன அவனும் இவனே என்று ஸமாதானம் அரு
 ளிச் செய்கிறார்களாமா—'சோகம் தவிர்க்கும்' என்றாரம்பித்து.

[ப - ரை.] சோகம் - துக்கத்தை, தவிர்க்கும் - போக்கடிக்கிற,
 சுருதிப்பொருள் - வேதத்தின் அர்த்தமாகிய, ஒன்று - ஒரு வஸ்து
 வை, சொல்லுகின்றேன், அது எது என்னில், ஆகண்டலன்-தேவேந்
 திரணுக்கு, மகனாகிய - புத்திரனாகிய, ஆவலிப்பு - கர்வம், ஏறியது -
 அடைந்ததாகிய, அன்றிக்கே கர்வத்தினால் அதிகமான, ஓர் - ஒப்
 பற்ற, காகம் - காக்கை, பிழைத்திட - பிழைத்துப் போம்படியாக,
 கண்ணழிவே - ஒரு கண்ணுக்கு அழிவை மாத்திரம், செய்த, காகுத்
 தனே - சுருத்தவம்ஸத்தில் பிறந்தவரான சக்கரவர்த்தித் திரு
 மகனே, நாகம் தனக்கும் - ஸுமுகன் என்கிற பாம்புக்கும், அன்
 றிக்கே கஜேந்திரனுக்கும், இராக்சதர்க்கும் - ராக்ஷஸனாகிய விபிஷண

றுக்கும், அவனுடன் கூட வந்த ராக்ஷஸர்களுக்கும், நமக்கும், சரணும்- வித்தோபாயமாவான்.

[தா-ம்.] 'போஸுமும்' (துக்கப்படாதே) என்றருளிச்செய்தவன் இவனே யாகையினாலும், 'பூஷடி ஊவவறிநடுஸூகபெநஷு' திராவவம்' (பார்த்த மாத் திரத்தினாலேயே நம்முடைய துக்கத்தையெல்லாம் ஸ்ரீராமன் போக்கடித்துவிடுவார்) என்று ப்ரஸித்தனாயினாலும் 'சோகம் தவிர்க்கும்' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்றறியத்தக்கது. 'சுருதிப்பொருள்' என்றது 'வெஷொவஷு ணாயுடாய' என்கிறபடியே ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதத்தில் சொல்லப்படும் அர்த்தத்தையே விஸதமாக நிரூபிக்கப் பரநுத்தித்தபடியினால் இதில் சொல்லப்படும் பாதத்வாதிகளே வேதத்தின் தாற்பரியம் என்றபடி. 'வெஷுவெஷு வரெ வஃஸி ஜாதெ டுஸா யாதஜை | வெஷு ப்ராமெதஸாஜாவீசு ஸாக்ஷா டுராயணாத்நா' (வேதங்களினால் அறியப்படும் பரமாத்மா சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்த காலத்தில் வேதம் வால்மீகி மகரிஷியிடமிருந்து ராமாயணமாய் அவதரித்தது) இத்யாதி இங்கனு ஸந்தேயம். 'ஒன்று' என்பதினால் உபாயமாயும் உபேயமாயும் இருக்கிற வஸ்து ஒன்று என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. அன்றிக்கே இப்படி வித்தோபாயமாக இருக்கிற விஷயத்தில் இதற்கு ஒப்பு சொல்லக்கூடியது ஒன்றுமில்லை என்றபடியாகவுமாம். 'சோல்லுகின்றேன்' என்பதினால் கேட்பவர்களை ஸாவதானத்துடன் கேட்கும்படி செய்கிறார். அன்றிக்கே அவர்களைத் தேர்ந்து சந்தாமல்கொள்ளும்படி நிபந்திக்கிறாகவுமாம். 'ஆகண்டலன்மகளுகிய' என்பதினால் தேவேந்திரனுடைய பிள்ளையாகிய ஜயந்தன் இப்படிப் பிராட்டியின் இடத்தில் அபசாரப்பட்டான் என்று சிலர் அபிப்ராயப்பட்டிருப்பது ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் அப்படிச் சொல்லப்படவில்லை யாகையினாலும், ஆஸூர ஸ்வபாவத்தினால் மாம்ஸத்தை சாப்பிட விரும்பினான் என்றே சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும், 'வவமஷு மதள ஸகோ' (வேகமாகப் பறப்பதில் வாயுவிற்கு ஸமன்) என்றும், 'காககோடு' (கேவலம் காக்கையினிடத்தில்) என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதினாலும், வாலியப்பால் இது ஜன்மத்தினாலேயே காகமாய் இந்தானுக்குப்

அன்றிக்கே சுருக்கப்படாமல், அனைவர்க்கும் - (ஸ்ரணமாக அடைகிற) எல்லோருக்கும், இதுமேல் 'அருள் கோடுப்பன்' என்பதுடன் அந்நவீககிறது, அனைவராலும் - ஸகல ப்ராணிகளாலும், அஞ்சேல் - பயப்படாதே, ஒரு ப்ராணியினிடத்திலிருந்தும் : யப்பட வேண்டாம் என்றபடி, என்று, அருள் கோடுப்பன் - க்ருபையைச் செய்வேன், இதுதான் - இப்படி அபயம் கொடுப்பதுதான், ஒதும் - (தரைவணிகர்களினால்) அத்யயனம் செய்யப்படுகிற, இருக்காவும் - வேதத்தினாலும், எழில் - தேஜஸ்ஸோடுகூடிய, முனிவர் - ரிஷிகளுடைய, நினைவினாலும் - ஸ்ம்ருதிகளினாலும், இவை - இந்த ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளை, அறிவார் - அறிந்தவர்களுடைய, செயலுடன் - ஆசாரத்துடன், என்னுடைய, இசைவினாலும் - ப்ரீதியுடன் கூடின அங்கிகாரத்தினாலும், நெருக்காத - ஒருவராலும் எந்தக் காலத்திலும் எந்த விதத்திலும் தடுக்கமுடியாத, ஒன்று - ஒப்பற்றதான, நீள் விரதம் - நீண்ட விரதம். நெடுங்காலமாய் அனுஷ்டித்து வரப்படும் வ்ரதம், எனக்கு, என்று, நெறி - ப்ரபத்தி மார்க்கத்தை, உரைத்தார் - உபதேசித்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய, நீலை - ப்ரபன்னர்களை ரக்ஷிக்குறதாகிய தர்மத்தில் நிலைத்திருக்கையை, உணர்ந்து - அறிந்து, நீலை பெற்றோம் - நாமும் அவ்வுபாயத்தில் நிஷ்டையைப் பெற்றோம்.

[தா - ம்.] ஒருக்காலே - ஸக்யுபெவ, சஹாக அடைகின்றார்களும் - உவஹாய, உனக்கடிமையாகின்றேன் என்கின்றார்களும், த்வாலீதி உயாஉதே, 'அருக்காதே' என்பது ஸர்வ ஸப்தந்திற்கு ஸங்கோசமில்லை என்றர்த்தாத் ஸித்திப்பதைத் தெரிவிக்கிறது. அனைவர்க்கும் அருள் கோடுப்பன் - 'ஸவஹுஹிதேஹி' என்பதற்குநான்காம் வேற்றுமையாக யோஜனை, அனைவராலும் அஞ்சேல் - ஸவஹுஹிதேஹி என்பதற்கு ஐந்தாம் வேற்றுமையாக யோஜனை, அருள் கோடுப்பன் - ஓஹி, இதுதான், 'ஹதயதம் ஐ' என்பதின் தாப்பர்பார்த்தத்தை விஸ்தாரமாக நிரூபித்தருளக்கோவி தர்மத்திற்கு ப்ராணிகளாக, 'முஹிஃஸ்யதி ஸஹாயாஃ ஸவஹுஹிபிரதாநம் : ஹதயதம் விஹுஃப்ரஹம் ஸாக்ஷாயகிஸ்யுருக்ஷணம்',

என்று மனுஸ்திருதி முதலியவைகளில் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி பெரியோர்களின் அனுஷ்டானம் தன்னுடைய மனதிற்குப் பிரிபமாகத்தோற்றினது, இவை நான்கும் நேரிலேயே தர்மத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய ப்ரமாணங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் நான்கும் மேல் இந்த அபயப்ரதான ப்ரகரணத்தில், 'பீஷ்டோ கணஸ்யு' என்றாமபித்துப் பெருமான் பாகரமாக நிரூபித்திருப்பதைச் சேர்த்து அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'ஓதும்' இத்தாதிபால். 'ஓதும் இருக்காவும்' என்றது அத்தயனம் செய்யப்படாத சில ஸ்ருதிகளில் தேடவேண்டிய தில்லாமல் தைத்திரீயம் ஸ்வேதாஸ்வதரம் முதலிய ப்ரஸித்தமான ஸ்ருதிகளிலேயே ப்ரதிபாதிதம் என்றபடி. 'எழில்' என்பது முனிவர்க்கு விசேஷணம், அன்றிக்கே, 'நீனைவு'க்கு விசேஷணமாகவுமாம், 'எழில் முனிவர்' என்றது 'பீஷ்டோ கணஸ்யு'வாடுகுணகணுநா வரூபிஷ்டுணா' என்கிறபடியே கணவ ருஷியின் புத்திரனாய்த் தானும் பரமரிஷியான கண்டுவினால் என்கிறபடியே பரமப்தர்களான ரிஷிகள் என்றபடி. 'எழில்நீனைவு' என்றது வேதத்திற்கு விருத்தமான கபிலாதி ஸ்ம்ருதிகளன்றிக்கே வேதத்தை அனுஸரித்து 'யபிபூஷா' என்று கொண்டாடப்பட்ட ஸ்ம்ருதிகளினால் என்றபடி. 'இவையறிவார் செயல்' என்பதினால் ஸதாசாரி என்கிற ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது. 'ஸுஜாநாரா' என்றது ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளை யதாவத்தாக அறிந்து அனுஷ்டிக்கிறவர்களின் ஆசாரம். இவ்விடத்தில் கபோதாதி வ்ருத்தாந்தங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பது அறியத்தக்கது. என் இசைவினாவும் - 'ஸுஸ்யு உ ப்ரியபாதுநஃ' என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. 'கரிஷ்யாமி கணோவபூஷணோ' (சிறந்ததாயும் உண்மையானதுமான கண்டு மஹரிஷியின் வசனப்படி நடக்கப்போகிறேன்) என்னப்பட்டதிதே. 'நெருக்காத நீள்விரதம்' என்றது இதற்கு முன்பும் ஸாரணாகத ஸம்ஸ்க்ஷணம் செய்தது மால்யரான் வ்ருத்தாந்தாதிகளில் ப்ரஸித்தம் என்றபடி. விரதம் எனக்கு உதாரணம், 'ஒன்று' என்றது இது ஒப்பற்றது, ஸர்வ தர்மங்களை யும் விடச் சிறந்தது என்றபடி. எனக்கு ஒன்று - எனக்கு 'மற்றைய தர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லையெய்யாகிலும் இந்த ஸாரண

1 'வரிகுணாய ஸாயஞ்நாம் விநாஸாய வ
 ஷுதாமி யஜுஸௌஸாநாயஜாய ஸௌவரீ யாமெ

கத ஸம்ரக்ஷணமாகிய 'தர்மம் அவச்யம் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது
 என்றபடி. 'நேறியுரைத்தார் நிலையுணர்ந்து' என்றது ஸரணுகதி
 தர்மத்தின் பெருமையை விஸ்தாரமாக உபதேசித்து 'ம த்யுஜெ
 யம் சுயம்வந' இத்தயாதியால் அந்த ஸரணுகதனைக் காப்பாற்றுகிற
 தர்மத்தில் எத்தனையேனும் பரிவராணலும் விலக்கவொண்ணாதபடி
 நிலைபெற்றிருந்தமையை அறிந்தபடியினால் என்றபடி. 'நிலை பெற்
 றோம்' என்றது அதில் நிலைத்திருப்பதைப் பெற்றோம், அதாவது
 கிர்ப் பரணய் நிஸ் ஸம்ஸயனம் ஹ்ருஷ்டமனாவுமாய்
 இருக்கப் பெற்றோம் என்றபடி. இப்படி
 நாம் நிலை பெற்றிருப்பதற்குக் காரணமான ஸரண்யனுடைய ஸ்வ
 பாவ விசேஷங்களையும் அபிப்ராய விசேஷங்களையும் விஸ்தாரமாக
 நிரூபிக்கிற ஸரண்யனுடைய வாக்ய விசேஷங்களாலே அலங்க்ருத
 மாக இருக்கிறபடியினால் இந்த அபயபரதான கட்டம் அவச்யம்
 வ்யாக்யானம் செய்யப்பட வேண்டியதாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது
 என்று திருவுள்ளம்.

இனி வ்யாக்யானம் செய்யப்பட வேண்டிய ஸ்ரீமத்ராமாயணம்
 ப்ரமாணங்களில் முதன்மையானது என்றும், உபப்நுமணம் என்று
 சொல்லப்படுவதற்குக் காரணங்களான லக்ஷணங்கள் இதற்கு அமைந்
 திருக்கிறது என்றும் நிரூபித்து ஆகையினாலேயே விசேஷித்துத்
 தாம் அதற்கு வ்யாக்யானம்செய்ய ஆரம்பித்தது என்பதையும்
 ஸூசிப்பித்தருளுகிறார் — 'வரிகுணாய' என்றாரம்பித்து.
 'உபஸுஹணம் நாஜி வியிதஸகௌவெஷதகூயஜாநாம் வ்யோம
 ஜிஹிஸோக்ஷாத்யதவெஷதகூயஜாநாம் வாக்ஸெஜு: ஸாவதவெ
 ஷவாகூயஜுஷகூணம்' (உபப்நுமணமாவது எல்லா வேதங்
 களையும் அவற்றின் அர்த்தங்களையும் அறிந்தவர்களாயும், தங்களு
 டைய யோகத்தின் மஹிமையினால் ப்ரத்யக்ஷமாக அறிபப்பட்ட

யாமெ || ' என்கிறபடியே ஸுவெபூரான் ஒரு தெய்வதாயும
த்திலே வசுவதிபுத் திருமகனாயவதரித்த காலத்திலே ஸ்வாஸ்தி
கி ஹவாநு ஸஹவாசுருன ஸ்ரீமாரஹவாநு பக்கலி
லே இவ்வவதாரவருதானத்தை வஸ்க்ஷவெண ஸுவணம்

எல்லா வேதங்களின் அர்த்தங்களை உடையவர்களாயும் இருப்பவர்
களுடைய வாக்யங்களினால் தன்னால் அறியப்பட்ட வேதத்தில்
இருக்கும் வாக்யங்களின் அர்த்தங்களை விஸ்தமாக அறிவது) என்
றிநே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடி. அப்படிப்பட்ட லக்ஷணங்
கள் இந்த க்ரந்தத்திற்குப் பொருந்தியிருக்கின்றன என்று மேலே
நிர்வாசித்திருக்கிறார். ஸாரயுதமா - ஸாதுக்களை, வஸித்ரா
ணாய - ரக்ஷிப்பதற்காகவும், ஹவாநுதா - பாபிகளுடைய, விநா
ஸாய - நாஸத்தின் பொருட்டும், யஜுஸஹ்வராவநாயுதாய -
தர்மத்தை நன்கு ஸ்தாபிப்பதற்காகவும், யாமெயாமெ - யுகங்
கள் தோறும், ஸஹவாஸி - அவதரிக்கிறேன். வசுவதிபுத்திரு
மகனாய - தசரத சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரராய். இத்தால் பக
வான் அவதாரம் செய்ததற்கு முக்யமான ப்ரயோஜனம் ஸரணு
கதர்களைக் காப்பாற்றுவதுதான், அகையினால் அதை நிர்வாசிப்பதில்
ப்ரதானமான கருத்தை உடையது இப்பிரபந்தம், ஆதலால் உப
நிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸரணுகதியாகிய பரம தர்மத்தை நிர்வா
சிப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்தித்ததாகையினால் அந்த விஷயத்தில் இந்த
ஸ்ரீமத்ராமாயணம் முக்யமான ப்ரமாணம் என்றதாயிற்று. இந்த
ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை அருளிச்செய்த வால்மீகிபகவான் ஆப்தர்,
அதாவது உள்படியே அறிந்தவரும், தாம் அறிந்தபடியே சொன்ன
வரும் என்பதையும் உபப்நம்மணங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்
லக்ஷணங்கள் எல்லாம் பொருந்தியிருக்கிறது என்பதையும் நிர்வாசித்
தருகிறார் - 'ஸ்ரீவாஸ்திகி' என்றாரம்பித்து. 'அவதரித்த காலத்
திலே' என்பதினால் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ராஜ்யபரிபலனம் செய்து
கொண்டிருந்த காலத்திலேயே இக்ரந்தத்தை குசலவர்களைக்கொண்டு
பெருமாள் திருமுன்பே பெரிய ஸபையில் கேட்பித்த பெருமையும்
இதற்கு உண்டு என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஹவாநு - தரி

பண்ணி, 1 ' உவநாடிவ தெ ஸ்ரஹநு ப்ரவ்ருத்யம் ஸ
 ரஸ்தீ ' என்கிறபடியே ஸரஸ்தீவஹநுன ஸ்ரஹாவின்
 டைய ப்ரஸாடித்தாலே ப்ரவ்ருத்யமான லிஷு ஸரஸ்தீ
 த்தைபுடையனுமாய், 2 ' ரஹஸ்யம் உ ப்ரகாஸம் உ யஅர
 த் தஸ்ய ஸீதத: | ராஜஸ்ய ஸஹ ஸளலிதெ நாக்ஷ
 ஸாநாம் உ ஸவபுஸ: || வெவடிஷுராராவி யஅரத்
 ப்ரகாஸம் யஜி வா ரஹ: | தஜ்ரவ்ருவிஜிதம் ஸவபு வி
 ஜிதம் தெ ஸவிஷுதி || ௩ தெ வாமநுதா காவெ

காலஜ்ஞான முள்ளவர் என்றபடி. வ்ருதானத்தை - சரித்திரத்
 தை, ஸாக்ஷவெண - சுருக்கமாக, ஸ்ரவணப்பண்ணி - கேட்டு.
 ஸ்ரஹநு - ஓ! ரிஷியே! ஐயம் - இந்த, ஸரஸ்தீ - 'சாமிஷாடி'
 என்றாரம்பிக்கும் ப்ரஸாடித்தமான வாக்கு, உவநாடிவ - என்
 னுடைய உத்திரவினாலேயே, தெ - உமக்கு, ப்ரவ்ருத - உண்
 டாயிற்று வஹன் - பர்த்தா. ப்ரஸாடித்தாலே - க்ருபையி
 னாலே. லிஷுஸரஸ்தீ - மிகவும் சிறந்த வாக்கு. தஸ்ய -
 அந்த, ஸீதத: - மிகவும் சிறந்த புத்தியையுடையவரும், ஸஹஸள
 லிதெ: - ஸுமித்தரையின் பிள்ளையுடன் (இளைய பெருமானுடன்)
 கூடினவருமான, ராஜஸ்ய - ராமனுடைய, ரஹஸ்யம் உ - ஏகாந்த
 மாயும், ப்ரகாஸம் உ - ப்ரகாஸமாயுமுள்ள, வ்ருத - சரித்திரம், யசு -
 எதுவோ (அதுவும்), ராக்ஷஸாநாம் உ - ராக்ஷஸர்களினுடைய,
 ஸவபுஸ: - எல்லா வருத்தாந்தமும், வெவடிஷுராராவி -
 ஸீதையினுடையவும், ப்ரகாஸம் - ப்ரகாஸமாயும், யஜிவாரஹ:
 ரஹஸ்யமாயுமுள்ள, யசு - எந்த, வ்ருத - சரித்திரமோ, தஜ்ரவி -
 அதுவெல்லாமும், ஸவிஜிதம் - மற்றவர்களினால் அறியப்பட்டதாக,
 ஸவபு - எல்லாம், தெ - உமக்கு, விஜிதம் - அறியப்பட்டதாக,
 ஸவிஷுதி - ஆகப்போகிறது, ஸுத - இந்த, காவெ - ஸ்ரீ
 மத் ராமாயணமாகிய காவ்யத்தில், தெ - உம்முடைய, காவிசு -

காவிடிது ஹவிஷ்நிதி | ' என்று ஸ்ரீஹ்ருவாலே உதவரனுமா
ய், 1 ' ஹவிதா ஹவிதம் வெவ மதிய ராயு வெஷி
தம் | தத்வம் யஜுலீயெடுண யயாவஸ ஸம்ப்ரவஸு
தி || ' என்கிறபடியே யஜுலீயபூவஸதிதமான ' ஹிவ்ஷு
ஸ்ஸாலே இவ்வவதாரவஸுதானத்தை ' வானாவரஜகம் ய
யா ' என்னும்படி நிரவசெஷமாக வரணாத்நித்து, 2 ' உ
செஷி யாமம் வொரம் யொநொ ரஜநீவரம் | விவெ
கஸரஜாநொ மஸம் நயதி யொநிநாம் || ' என்கிறபடியே

ஒரு, வாசு - வார்த்தையும், சுமதுதா - பொய்யாக, ந ஹவி
ஷ்நிதி - ஆகப்போகிறதில்லை. உதவரனுமாய் - அளிக்கப்பட்ட
வரத்தை உடையவனுமாய், ஹவிதா - சிரிப்பும், ஹவிதம்
வெவ - பேச்சும், மதி - நடத்தை, யா - எதுவோ (அதுவும்),
வெஷிதம் - (அவர்களுடைய) வ்யாபாரம், யயு - எதுவோ, தத்
வம் - அவை எல்லாவற்றையும், யஜுலீயெடுண - தபஸ்ஸின்
மஹிமையினால், யயாவஸ - உள்ளபடி, ஸம்ப்ரவஸுதி - நன்
ருகப் பார்க்கிறார். யஜுலீயபூவஸதிதமான - தபஸ்ஸின் மஹி
மையினால் உண்டாக்கப்பட்ட, ஹிவ்ஷுஸ்ஸாலே - மற்றவர்களாலே
அறியப்படாதவைகளை யெல்லாம் அறியக்கூடிய சக்தியுடன் கூடிய
கண்ணால். வானாவ - கையில் இருக்கும், சூரகம் யயா -
நெல்லிக்கணிப்பைப்போல. நிரவசெஷமாக - மிகுதியில்லாமல்,
அதாவது ஒன்றும் விட்டுப்போகாமல் என்றபடி, வரணாத்நி
த்து - பாரதயஸுமாகப் பார்த்து ய - எந்தப் பவ்வான், உசெஷி
யாமம் - பத்து இந்திரியங்களான பத்து முகங்களையுடைய,
வொரம் - பபங்கரமான, உநொரஜநீவரம் - மனதாகிற ராசுஷ
ஸீன, ராவணனை என்றபடி, யொநிநாம் - யோகிகளுக்கு, விவெ
கஸரஜாநொ - விவேகமாகிற பாணங்களின் கும்பல்களினால்,

உச்சுவுக்கு வரவோவகாரகமான இவ்வவதாராஹ
வஸூத்தை வெளியிட்டு லோகத்தை யுஜ்ஜீவிப்பிப்பதற்காக தன்
கருணையாலே புவரூத்யம், 1. உதிஹாஸ வுராணா
ஹாம் வெஹம் வஸுவஸுஹ்யெசு | விஹேதுஸுபுரூதா
வெஹோ உஹம் புவரூத்யகி || ' என்கிற ஸாஸ்திரமுட்கு

ஸஹ - ஸாந்தியை, நயதி - அடையும்படி செய்கிறோ. உச்சு
வுக்கு - மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனுக்கு, வரவோவ
காரகமான - மிகவும் உபகாரம் செய்கிற. இவ்வவதாராஹ
வஸூத்தை - இந்த ஸ்ரீராமாவதார வருத்தார்த்தத்தினுடைய உட்
கருத்தினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தை. இத்தால் ஸ்ரீமத்ராமாயணம்
முமுக்ஷுக்களினால் அவஸ்யம் அறியத்தக்கது என்பது நிரூபிக்கப்
பட்டதாகிறது. புவரூத்யம் - ஆரம்பிவித்தவராய். மேல் வேதார்
தத்தின் அர்த்தங்களை அறிவதில் ஆசையுடையவர்களினால் ஸ்ரீமத்
ராமாயணம் அவஸ்யமாய் அறியப்படவேண்டியது என்று நிரூபித்
தருகிறார்—'உதிஹாஸ' என்றாரம்பித்து. உதிஹாஸவா
ராணாஹாம் - இதிஹாஸம் புராணம் இவைகளினால், வெஹம் -
'வேதார்த்தத்தை, வஸுவஸுஹ்யெசு - நன்றாக அறியவேண்டும்,
வெஹி - வேதம், சுபுரூதாசு - கொஞ்சம் தெரிந்தவனிடத்தில்
இருந்து, சுயம் - இவன், உஹம் - என்னை, புவரூத்யகி - மோசம்
செய்யப்போகிறான் என்று, விஹேதி - பயப்படுகிறது. இவ்வி
டத்தில் புராண என்னும் பதம் குறைந்த எழுத்தாயிருப்பதினால்
முன்னால் ப்ரயோகிக்கப்பட வேண்டியதாயிருந்தபோதிலும் அதிக
எழுத்தையுடைய இதிஹாஸ என்னும் பதத்தை முன்னால் ப்ரயோ
கித்திருப்பது 'சுஹ்யஸுபுரூதம் வஸுவஸு' (சிறந்த வஸ்துவை முத
வில் சொல்லவேண்டும்) என்கிற ந்யாயத்தை அனுஸரித்து உபபநம்
மணங்களுக்குள் இதிஹாஸம் சிறந்தது என்பதைத் தெரிவிப்பதற்
காக. வேதம் என்னும் பதம் இங்கு வேதார்த்தத்தைக் குறிக்கிறது.
வேதங்களின் முதல் பாகமான கர்மகாண்டங்களின் உபபநம்பணம்

தை கூடுவாநித்துக்கொண்டு வெஜொவஸூஹணவாரவெ
க்ஷரான சுலுமுதர் பக்கல் இரக்கத்தாலும், அவர்களைப் பற்ற
வேதங்களுக்குண்டான பூதாரணலயத்தை ஸிப்பிக்கைக்காக
வும், 1 ' வுண்ணுவெஜெழு ஸாஜிதம் ' என்கிறபடியே நாலு
வேதங்களும் ஒரு தட்டிலும் தானேரு தட்டிலுமாக நிற்கிற ஸ்ரீரார
யணமாகிற பூவாஸுத்தையருளிச் செய்து, 2 ' விஜயாஜால

ஸ்ம்ருதிகளினால் செய்யப்படுகிறபடியினால் அவைகள் வித்யாஸ்தா
னங்களில் தர்மஸாஸ்திரம் என்று தனித்து எண்ணப்பட்டது. உப
நிஷத்பாகத்திற்கு உபப்நுமணங்களான இதிஹாஸ புராணங்கள்
புராணம் என்று தனி வித்யாஸ்தானமாக படிக்கப்பட்டது, ஸ்ம்ருதி
களும் புராணங்களும் பூர்வ காண்டங்களையே உபப்நுமணம் செய்
வது என்று கொள்ளில் இரண்டையும் தனித்து வித்யாஸ்தான
மாகப் படித்திருப்பது ஸங்கதமாகாது என்றறியத்தக்கது. இவ்
வர்த்தம் ஸ்ரீ ஸ்ருதபர்காஸிகை, ஸ்ரீந்யாய பரிசுத்தி முதலிய க்ரந்
தங்களில் விஸ்தாரமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அங்கு கண்டு
கொள்வது. ஆகையினால் சிலர் ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தினால் ஸ்ம்ருதி
களில் சொல்லப்படும் ஸாமான்ய தர்மங்களே விவரிக்கப்படுகிறது
என்றும், பரதத்வ விஷயத்தில் இதர புராணங்களுக்கு விருத்தமா
யிருப்பதினால் அநாதாமனியம் என்றும் சொல்லுவதெல்லாம் அனுசி
தம் என்பது ஸங்கிதம். கூடுவாநித்துக்கொண்டு - தன் மனதில்
எண்ணிகொண்டு, வெஜொவஸூஹணவாரவெக்ஷரான -
வேதத்தில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களை விஸதமாக அறியவேண்டும்
என்கிற ஆசையையுடையவர்களான, சுலுமுதர் - கொஞ்சம்
அறிந்தவர், அதாவது சில ஸாஸ்திரங்களை மட்டும் அறிந்தவர் என்ற
படி. பூதாரணலயத்தை - மோசம் செய்யப்போகிறார்களே
என்கிற பயத்தை. வுண்ணு - பரிசுத்தமாயும், வெஜெழு -
வேதங்களுடன், ஸாஜிதம் - ஒப்பாகச் செய்யப்பட்ட. 'நாலு' இத்
யாதி 'வெஜெழு' என்கிற பதத்தில் இருக்கும் (பன்மையினால்)
பஹுவசனத்தினால் ஏற்பட்ட தாத்பர்யம். பூஹுஃ - ஜ்ஞா

கொடுதக ஸ்ரயாஜீயாதி ஸ்ரஹு: ' என்கிறபடியே யா
ரைக்கொண்டு இவ்வகத்தை ஸ்வதிட்டிக்கக் கடவோமெ
ன்று வினாத்த வரையத்திலே கூறாவர்கள் வந்து வாடிவ
ஸாஸுஹணாபண்ண, 16 தள து லேயாவிதள டுஷா
வெடிஷு வரிநிஷிதள | வெடிவாஸுஹணாஸாய
தாவஸுஹயத ஸ்ரஹு: || ' என்கிறபடியே உவிதாயிகா
ரிசுவத்தாலே உவஸுஹணாவிவமான இவ்வகத்தை
ஸ்வதிட்டித்தான்.

ஐதி ஸ்ரீகவிதாகிபுகலிஹஸு ஸவதஞ்ஞவதஞ்ஞ
ஸ்ரீபெஹுடநாயஸு ஸ்ரீபெஹுடநாயஸு க்ருதிஷு
ஸ்ரீகலய ஸ்ரயாநஸாரெ
|| ஸ்வஸாவதாஸு ஸ்ரயேயோயிகாரா: ||
| ஸ்ரீபெ நிகாஹுஹாஹுஸிகாய நடு: |

சீர்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஸரணம்.

னம் ஸக்தி முதலியவைகளையுடைய வால்மீகி மஹரிஷி, ஸதக -
இந்த ப்ரபந்தத்தை, கொழு - எவன், ஸ்ரயாஜீயாசு - ப்ர
யோகம் செய்வான், ஐதி - என்று, வினாயாசு - கிந்தித்துக்
கொண்டிருந்தார், அதாவது தான் ஸக்தியை யுடையவராயிருந்த
போதிலும் இப்ரபந்தத்தை நாடகப்ரயோகம் செய்வதைப்போலே
பாவ ராக தாளங்களுடன் ப்ரயோகம் செய்யக்கூடியவர் யார் என்று
யோசித்தார் என்று தாத்பர்யம். வாடிவாஸுஹணா
பண்ண - திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொள்ள. லேயாவிதள - புத்தி
மான்களாயும், வெடிஷு - வேதங்களில், பன்மையினால் ராகத்
திற்கு ப்ரதானமான ஸாமவேதத்திற்கு உபவேதமான கூந்தர்வ

வேதமும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது, வரிநிஷிதன - மிகவும்
ஸாமர்த்திய முடையவர்களாயிருக்கிற, தளதூ - அந்தக் குலஸவர்
களை, 'தூ' என்பது மற்றவர்களைவிட இவர்களுடைய வைலகஷண்
யத்தைக் குறிக்கிறது, ஷுஷ்டா - பார்த்து, வெஷாவஸூஹணா
ஷுடாய - வேதத்திற்கு உபந்ரும்மணமான ஸ்ரீமத் ராமாயணத்
தைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்காக, ப்ரஹுஃ - ப்ரபுவாக்ய வால்மீகி
ரிஷி, தள - அவர்களை, சுக்ரஹயத - சிஷ்யர்களாக அங்கீகரித்
தார். உவிதாயிகாரிஃவத்தாலே - அதற்குத் தகுந்த அதி
காரிகளைக்கொண்டு அவர்கள் முகமாக.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்ஹர் வித்வான் பகவத்விஷயம்

பண்டித பூஷணம் மஹாமஹோபாத்யாய

ஸ்ரீ. உப வே. நரவிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீ அபயப்ரதானஸார வ்யாக்யானத்திலு

ப்பந்தாவதாரம் என்னும் முதல் அதிகாரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீதெநிமகாஜகோஷஸிகாய நம: ॥

சீரார் துப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்,

॥ வரதகேவாவஸுஹணாயிகாரொ விதீய: ॥

இப்படி இவ்வாஸுத்தில் பண்ணுகிற வஹுவியங்களான வெவொவஸுஹணங்களில் ஸுயாநமான உவஸுஹணம்

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீதெ ஸ்ரீநிவாஸராஜாநாஜகோஷஸிகாய நம: ॥

பரதத்வோப ப்ரும்மாணாதிகாரம்

இப்படிப் பொதுவாக உபதிஷ்த்துக்களில் சொல்லிய அர்த்தத்தை உபப்ரும்மணம் செய்கிறது என்றும், உபப்ரும்மணங்களுக்கு வேண்டிய லக்ஷணங்கள் பொருந்தியிருக்கிறது என்றும், க்ரந்த கர்த்தாவாகிய வால்மீகிரிஷி மிகவும் ஆப்தர் என்றும், ஸரணாகதி தர்மத்தை உபப்ரும்மணம் செய்யவே ப்ரவர்த்தித்தது என்றும், அருளிச்செய்து, இதில் வேதோப ப்ரும்மணம் பண்ணப்படும் விஷயம் பரதத்வத்தைப்பற்றியும் பரமஹிதத்தைப் பற்றியும் என்றும், அப்படிச் செய்யப்படும் ப்ரகாரத்தையும், இரண்டு அதிகாரங்களில் நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அதில் ப்ரதானமான பரதத்வ விஷயமாகச் செய்யப்படும் ப்ரகாரத்தை நிரூபித்தருளிய ஸ்ரீ—‘இப்படி’ என்றாரம்பித்து. இப்படி - கீழ் நிரூபித்த ப்ரகாரமாக, அதாவது தான் ஒரு ஆசார்யனிடமிருந்து உபதேசிக்கப்பெற்று, தன்னுடைய தபோ மஹிமையினால் உள்ளபடி அறிந்த அர்த்தத்தை ஸகலரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேண்டும் என்று ப்ரபந்தரூபமாக அருளிச்செய்த. வஹுவியங்களான - அனேக விதங்களான, அதாவது பித்ருவசன பரிபாலனம் ஸத்யவசன பரிபாலனம் முதலிய ஸாமான்ய தர்மங்களும் பகவத்கைங்கர்யம் பகவத்கைங்கர்யம் முதலிய விசேஷ தர்மங்களும் உப

அதில் ஸவபுஸாணுமான வரதகூத்தை நிஷுஷி-
க்துமிடத்தில் ஸவெபுஸாணைப்பற்ற வசரேன்றும், வசரேன்
றும், ஸயிகரேன்றும் ஸஜிதராயிருப்பார் இருவருண்டு. அவர்க
ளாரேன்னில்: ஸவெபுஸாணுடைய மகனும் பேரனும். அவர்க
ளில் பேரனான ருஜூனில் காட்டில் ஸவெபுஸாநு ஸயிக
னென்னுமிடத்தை 1- ஜம்விதம் தவநுஷுபுஷா ஸெவம்

தகுந்ததாகும் என்று திருவுள்ளம். ஸவபுயிகாரமான - ஜாதி
முதலிய வ்யத்யாஸம் இல்லாமல் அகிஞ்சனர்களாயிருக்கும் எல்லோ
ராலும் அனுஷ்டிக்கக் கூடியதான. வரஜ்விதம்-விதங்கள் எல்லா
வற்றிலும் மேற்பட்டதான விதம், அதாவது ஸரணாகதி என்றபடி.

இப்படி ப்ரதிஜ்ஞை செய்த பாகத்தில் பாதத்வத்தைப் பற்றி
உபப்நுமணம் செய்திருக்கும் ப்ரகாரத்தை விஸ்தாரமாக நிரூபித்
தருளுகிறார் - 'அதில்' என்றாரம்பித்து. அதில் - இப்படி ஸ்ரீமத்
ராமாயணத்தில் ப்ரதானமாக உபப்நுமணம் செய்யப்படும் இரண்டு
அர்த்தங்களுக்குள். ஸஜர் - (பகவானே) ஒருவித வ்யத்யாஸமும்
இல்லாமல் ஸத்ருஸராயிருப்பவர். வசகர் - (பகவானே) ஒன்று
யிருப்பவர், அதாவது மும்மூர்த்திகளும் ஒருவர் என்றபடி. ஸயிகர் -
பகவானைவிட மேல்பட்டவர். ஸஜிதர் - ஜனங்களினால் ஸந்தேகிக்
கப்பட்டவர்கள். மகனும் - குமாரனான ப்நுமாவும், பேரனும் -
ப்நுமாவுக்குப் பிள்ளையான ருத்திரனும். இத்தால் பகவானால் உண்
டாக்கப்பட்ட அவர்கள் அவனுடன் ஸமராகவும், ஏகராகவும், அதிக
ராகவும் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லை என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. அன்
றிக்கே 'வஸுத்ராடிஷெ ஸ வராஜயம்' என்கிற லோகநீதியை அனு
ஸரித்து இப்படிப் பாதத்வமாக ஸங்கிக்கும்படியான மகனையும் பேர
னையும் உடையவன் என்கிற மேன்மையும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கே உள்
ளது என்று சாடுவாகவுமாம். தக்ஷ-அந்த, ஸெவம்-ருத்திரனுடைய
தூண்டியம் - தனுஸ்ஸை, விஷுவராசு ஸெவம் - பகவா

விஷ்ணுவராகுலேஃ | சுயிகம் ஜெநிரெ விஷ்ணும ஜெ
வாஸுவிபுணாஸுதா || ' என்று ஸ்ரீவரஸாராஜ வாசுத்
தாலே வெளியிட்டான். ராவணவயாநக்ரம் ஜெவர்கள்
வந்து பெருமானே ஸ்ரீராகுலம் பண்ணுகிறபோது ஸ்ரீஹரி வ
யு ஜெவர்களுடைய | 'கதா வஸுஸு ரொகஸு
பெருஷா ஜோநவதா விஷுஃ | உவெகஸுமெ கயம்

னுடைய பராக்ரமங்களினால், இங்கு பராக்ரமங்களினால் என்றுபஹு
வசனமாகச் சொல்லியிருப்பது பஹுமானத்திற்காக, பகவானுடைய
ஹங்காரத்தினாலே அந்த ருத்திரனுடைய தனுஸ்ஸு மூச்சுவிட்
டது என்று கீழ் திருபிக்கப்பட்டிருப்பதினால் என்றறியத் தக்கது,
அன்றிக்கே பரிஹாஸத்திற்காக விபரீத லக்ஷணையாய் விஷ்ணுவான
வர் பராக்ரமங்கள் ஒன்றும் காட்டாமல் கேவலம் ஒரு
ஹங்காரம் செய்த மாத்திரத்தினாலேயே அந்ததனுஸ்ஸு பக்னமாய்
விட்டது என்படியாகவுமாம், ஜ்யாமிதம் - பிளந்துவிட்டதாக,
ஜெஷா - பார்த்து, ததா - அப்பொழுதே, வஸுவிபுணாஃ -
ரிஷிகளின் கூட்டங்களுடன் சேர்ந்த, ஜெவாஃ - தேவதைகள்,
விஷ்ணு - விஷ்ணுவை (பகவானே), சுயிகம் - மேல்பட்டவனாக,
ஜெநிரெ - எண்ணினார்கள். இங்கு 'ததா' என்பதினால் பரத்
யக்ஷமாகப் பார்த்தபிறகு யோசிக்கக் காரணமே இல்லை என்பதும்,
'ஜெவாஃ' இப்பாதி பஹுவசனத்தினால் அதில் இதற்கு எதிர்
நடையான அபிப்பிராயமுடையவர் ஒருவரும் இல்லை, எல்லோ
ரும் ஏகமதிகளாயிருந்தார்கள் என்பதும் ஏற்படுகிறது ராவண
வயாநக்ரம் - ராவணனைக் கொன்றபிறகு. வஸுஸு - எல்லா,
ரொகஸு - லோகத்திற்கும், கதா - ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவ
னாயும், ஜோநவதாம் - ஜ்ஞானத்தை உடையவர்களுக்கும்,
பெருஷு - சிறந்தவனாகவும், விஷுஃ - ஸக்தியையுடையவனாயும்
இருக்கிற நீர், வஸுவாஸுமெ - நெருப்பில், வதனீ - விழு

வீதாம் வதகீம் ஹவ்வாஹநெ || கயம் ஷெவமண
 மெஷஷாதாம் நாவஸுஷுவெ | உவெஷுவெ வர்
 வெவெஷுவீம் ஶாமுஷி ப்ராசுதொ யயா || ' என்கிற
 வாகுத்தாலே பெருமானுடைய வவபுஷாசு வரகவத்தை
 ஹாவித்தான் சுநனாரம் ஷெவர்கள் தவிர ஶுஹூ தனித்
 து ஷெவாதூபண்ணுகிறவிடத்திலும் எதிரி கையாலே விதீட்டான
 கணக்கிலே | ' சுஷாரம் ஶுஹூ வாதூம் சவம் ' என்று வ
 வபுவிருஷணமான வரஶுஹூ பெருமாளென்னு மிடத்தை
 யும், 2 ' சவம் துயாணாம் ஹி மொகாமா ஶாஷிகதூ
 வயம் ப்ரஹு: ' என்று ஶுஹூருஷணமான ஐமதாரண

கிம, வீதாம் - வீதையை, கயம் - எப்படி, உவெஷுவெ -
 அலக்ஷயம் செய்கிறீர், கயம் - ஏன், ஷெவமணமெஷுவீம் - தேவ
 தைகளினுடைய ஸமுஹங்களுக்குள் சிறந்தவரான, ஶுதூம -
 உம்மம், நசுவவஸுஷுவெ - தெரிந்துகொள்ளவில்லை, ப்ராசு
 தி - ஸாதாரணமான, ஶாமுஷி யயா - மனுஷ்யனைப்போல,
 வெவெஷுவீம் - வீதையை, உவெஷுவெ - அலக்ஷயம் செய்
 கிறீர். வவபுஷாசு வரகவத்தை - எல்லாரையும் விட மேல்பட்ட
 வன் என்பதை. விதீட்டான கணக்கிலே - (எழுதிக் கொடுக்கப்
 பட்ட) விடுதலைச் சீட்டைப்போலே, அதாவது யாரைப் பரதத்வம்
 என்று ஸந்தேஹிக்கிறார்களோ அவர்களை பகவானை பரதத்வம்
 என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்றபடி. சவம் - நீர், சுஷாரம் -
 நாமம் இல்லாததும், வாதூம் - விகாரங்கள் இல்லாததுமான, ஶுஹூ -
 ப்ரும்மம். வவபுவிருஷணமான - எல்லா வஸ்துக்களையும் விட
 மேற்பட்ட. சவம் - நீர், துயாணாம் - மூன்று, மொகாமா -
 லோகங்களுக்கும் அதாவது க்ருதகம் (அடிக்கடி அழிவை அடை
 கிற இந்த லோகங்கள்), அக்ருதகம் (ஒருநாளும் அழிவில்லாத நித்ய
 விபூதி), க்ருதகாக்ருதகம் (அடிக்கடி அழியாமலிருக்கும் ப்ரும்ம

சுவத்தையும், 1 'ஜமஹிவஹம் ஸரீரம் தெ' என்று வவஹு
 ஸரீரிக்வத்தையும், 2 'சுஹம் தெ ஹுஹயம் நாஜ ஜிஹா
 ஹேவீ ஸாஸ்தீ' உத்யாஸிகளாலே ஸ்ரளதவ்யொமத்தில்
 வுத்ருவாமான ஹுஹயஸவத்தாலே ஸ்ரஹாவின்னிடைய கா
 யஹுவத்தையும், மற்றுமுள்ள ஹேவதெசுகளேல்லாம் விஹதி
 தெஹுஹேஸமானபடியையும், 3 'ஸாஸந்ஹம் ஸாஸநம் வ
 சுவாஜாஹம் ஹிவ்ஹா ஜஹவஹயம்' என்று வவஹுஸாஸந்ஹ

லோகம் முதலியது), சூழிகதஹ - முதல் - முதலில் ஸ்ருஷ்டி
 செய்வன், வ்யயம்ஹுஹம் - தானே யஜமானன், தன்னை ஸ்ருஷ்
 டிப்பவன் ஒருவருமில்லை என்றபடி. ஸாரீரக
 ஸூத்திரத்தில் முதலில் பருமத்தை விசாரிக்கவேண்டும் என்று
 உபகரமித்து, அப்படிப்பட்ட ப்ருமம் லோகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ருஷ்டி
 கத்தாவாபிருக்கும் என்று ப்ருமத்திற்கு லக்ஷணம் நிரூபிக்கப்பட்
 டிருக்கிறது இந்தப் பகவானைப் பற்றியதே என்றபடி. வவஹு -
 எல்லா, ஜமஹி - லோகமும், தெ - உமக்கு, ஸரீரம், வவஹுஸ
 ரீரிக்வத்தையும் - எல்லாவற்றையும் தனக்கு ஸரீரமாக உடைய
 வ்ருய் இருக்கும் தன்மையையுட. நாஜ - ஒர் மானே, சுஹம் -
 நான், தெ - உமக்கு, ஹுஹயம், ஹேவீ - தேவியாகிய, ஸாஸ்தீ -
 ஸாஸ்தி, ஜிஹா - காக்கு. ஸ்ரளதவ்யொமத்தில் ஸ்ருதியில்
 ப்ரயோகத்திருப்பதனால், 'வுத்ரு' இதயாதி - ஹ்ருதயத்திலிருந்து
 பிள்ளை பிறக்கிறான் என்று ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால்
 ஹ்ருதயம் என்பது புத்திரனைச் சொல்லுகிறது என்றபடி. விஹதி
 தெஹுஹேஸமானபடியும் - பகவானால் நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்
 களுக்குள் ஒரு பாகமாக இருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், இத்தால்
 'ஹேவா மாதெஹுஷம் ரொஜாணி' (எல்லாத் தேவதைகளும் உம்மு
 டைய ஸாரீரத்தில் கேஸத்தைப்போல் இருக்கிறார்கள்) என்கிற வச
 னம் ஸூக்திமாகிறது. ஹிவ்ஹாஜம் - சுமந்தவர்களான, ஜஹவஹயம் -
 ரிஷிகள், சுவாஹம் - உம்மை, ஸாஸந்ஹம் - எல்லோராலும் ஸாஸந

சுவத்தையும் பேசினான். யாவனோருவன் ப்ரும்மாவை முற்பட
 ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று ஸ்ரீதாஸ்தரோவ நிஷத்திலே சுயீத
 மான அர்த்தத்தை உதரஸ்ரீராயணத்திலே ஸ்ரீஸூர தன்னு
 டைய வாக்யத்தாலே பேசினான். எங்ஙனேயென்னில்:— 1 ' வ
 யவெவ ஜஹாவாவெவ ஸாநு நொகாநு வரிநகஷி
 தாம் | வஸ்க்ஷிவநு வ வாரா நொகாநு ராயயா வய
 வெவ வரி | ஜஹாணயுவெ ராயாமொவா ஜாம் சுவம் வதி
 வபுஜீஜமஃ ' என்று துடங்கி, ' வபெடி டிவெடுகபு வஸூரஸெ
 நாவூரபுஜாடி ஜாவே | பூஜாவதும் சுவா கபு
 வவபு ஜயி நிவெஸிதம் || ஸொஹம் வஸூவஸூவாரொ
 மாக அடையத் தகுந்தவனாயும், ஸரணம்-ரக்ஷகனாகவும், சூஹம்:-
 சொல்லுகிறார்கள். சுயீதமான - ஓதப்படுகிற. ஜஹாவாவெவா -
 பாஹு பலமுடைய ஸ்ரீராமனை, தெ - உமக்கு, ஸாநு - உம்மு
 டையபணைகவான, நொகாநு - லோகங்களை, வரிநகஷிதாம் -
 காப்பாற்றுவதற்கு, வயவ: - காலம் (இது), வாரா - முன்னால்,
 நொகாநு - லோகங்களை, ராயயா - (உம்முடைய) ஸங்கல்பத்
 தினால், வயவெவவரி - நீர்தானே, வஸ்க்ஷிவநு - சுருக்கிக்
 கொண்டு, (அதாவது ஸூக்ஷ்மத்தைசையை அடையும்படி செய்து),
 ஜஹாணயுவெ - ப்ரளய ஸமுத்திரத்தில், சுவம் - ஜலத்தில்,
 ராயாம: - படுத்துக்கொண்டவராய், சுவம் - நீர், ஜாம் - என்னை,
 வதிவபு - முதலில், சுஜீஜமஃ - உண்டாக்கினீர், நாவூராம்
 நாயியில், டிவெடு - திவ்யமான, சுகபுவஸூரஸெ - ஸூரியன்
 பால் ப்ரகாசிக்கிற, வபெடி - தாமரைப்புஷ்பத்தில், ஜாம் - என்னை,
 உதரபு - உத்பத்தி செய்து, சுவா - உம்மால், ஜயி - என்னி
 டத்தில், பூஜாவதும் - பூஜாபதியினுடையதாகிய, வவபு -
 எல்லா, கபு - கார்யங்களும், நிவெஸிதம் - ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட
 டது, ஸொஹம் - அப்படிப்பட்ட நான், வஸூவஸூவாராம் - உம்

ஹி சுவரூபாவெ ஜமதூதி | ரக்ஷாம் வியக்ஷவ
ஷு 22 தெஜஸ்வரோ ஹவாநு || ததஸ்வவி ஷயஷு
தஸ்வாஸ் ஹவாதநாதநாஸ் | ரக்ஷாயுஷம் ஸவபுலி
தாநம் விஷ்ணுக்ஷயஜிவாநு || ஸ்விதூ வ்யபு
புத்ரா லாதூணம் ஹஷபுலகநம் | ஸபுதநெ
ஷு க்ருதேஷுஷு நொகஸ்யாயுய கஸுஸெ || ஸ சம்
வித்ராஸ்யூதநாஸு ப்ராஜாஸு ஜமதொயுநா |
ராவணஸ்ய வயாகாஸு ஜாமுஷெஷு நொநகயா ||

மால் வைக்கப்பட்ட சமையை உடையவனும், ஜமதூதி - லோகங்
களுக்குப் பதியான, சுவர் - உம்மை, உவாவெ - த்யானம் செய்
கிறேன், ஹவாநு - நீர், 22 - எனக்கு, தெஜஸ்வரூ - தேஜஸ்ஸை
உண்டாக்கினவராய்க் கொண்டு, ஹிதெஷு - ப்ராணிகளிடங்க
ளில், ரக்ஷாம் - ரக்ஷிப்பதை, வியக்ஷவ - செய்யும், ததஃ - பிறகு,
ஷயஷு - ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத, சுவவி - நீரும்,
தஸ்வாஸ் - அந்த, ஹநாதநாஸ் - அநாதியான, ஹவாஸ் -
அவதாரத்தில் இருந்து, ஸவபுலிதநாநா - எல்லா ப்ராணி
களையும், ரக்ஷாயுஷம் - ரக்ஷிப்பதற்காக, விஷ்ணுக்ஷம் - விஷ்ணு
வாயிருக்கையை உவஜிவாநு - அடைந்தீர். ஸ்விதூ - அதி
திக்கு, வ்யபுநா - பராக்ரமத்தை உடைய, வுத்ரஃ - பிள்ளை
யாயிருந்து, லாதூணம் - ஸஹோதார்களான தேவதைகளுக்கு,
ஹஷபுலகநம் - ஸந்தோஷத்தை வருத்தி செய்பவராக ஆனீர்,
நொகஸ்யு - லோகத்திற்கு, க்ருதேஷுஷு - காரியங்கள், ஸபு
தநெஷு - வந்திருக்கும்பொழுது, ஸயுய - (அந்த) ப்ரபோ
ஜனத்திற்காக, கஸுஸெ - (அவதரித்தவர்) ஆசிரீர், ஸ சம் - அப்
படிப்பட்ட நீர், ஸயுநா - இப்பொழுது, ஜமதஃ - லோகத்தினு
டைய, ப்ராஜாஸு - ஜனங்கள், வித்ராஸ்யூதநாஸு - பயத்தை
உண்டாக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது, ராவணஸ்யு - ராவணனுடைய,
வயாகாஸு - வதத்தை விரும்பினவராய்க்கொண்டு, ஜாமுஷெ

என்று வவெபுரன் வவபுகாரணமானபடியையும், தான வனுக்கு காயபுலிதனுமாய் வரதனுமாய் தடியீ மவபுராலனுமாயிருந்தபடியையும், தங்கள் நடுவும் ராஜவம்சத்தில் நடுவும் வவெபுரரது உதூரிகளுடைய உலுத்திற் போலே வெவெபுராலே அவதரிக்கிறுனென்னுமிடத்தையும் ஸ்வஸூர விண்ணப்பம்செய்தான்.

தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளுகிறபோதும் 1 'சூழ் விவெபுர ஹம் தெ ஷிஷூர பூவொலி உமடி | ஸ்ராத்வி ஸஹ ஷெவாலே: பூவிஸூ ஸகரம் தமம் ||

ஷு - மனுஷ்ய ஸேகங்களில், உமடி - மனதை, ஷபுர - செய்திர், அதாவது அவதரிக்கும்படி ஸங்கல்பித்திர். வரபுகாரணமான - தனக்கு ஒரு காரணம் இல்லாமல் எல்லாவற்றிற்கும் தானே காரணமான காயபுலிதன் - உண்டாக்கப்பட்டவன். வரதனு - அபலானுக்கு வஸப்பட்டவன், தடியீ மவபுராலன் - அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டான தன்னுடைய வந்தானத்தை உடையவன். தங்கள் நடுவும் - ப்ருமார, நுத்திரன், இவர்கள் இருவரநடுவிலும் ராஜ வம்சத்தில்-இஷ்வரகு வம்சத்தில். 'உதூ' இன்பாதி - மதஸ்யம் கூர்மர்வராஹம் முதலியவைகளுக்குள் தானும் ஒருவன்போல அவதரித்ததுபோல. வெவெபுராலே - தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலே.

தன்னுடைச் சோதிக்கு - தனக்கே அஸாதாரணமாய் தேஜோரூபமாய் அதாவது ஸ்வயம்பாகாஸமாய் இருக்கும் பாம்பத்திற்கு. விவெபுர - ஓ! விஷ்ணுவே, சூழ் - வாரும், தெ - உமக்கு, ஹம் - மங்களம் உண்டாகவேண்டும், உமடி - எங்களுக்கு கௌரவத்தைக் கொடுக்கிறவரே, ஷிஷூர - எங்களுடைய பாக்யத்தினால், பூவொலி - இங்கு வந்தவராக, ஷபு - ஆசிரிர், ஷெவா

வெவ்^ணவீ^ண தாம் உஹாதெஜஹா^{கூ}காஸம் ஸநாதநம் |
 சுவம் ஹி நொகவதி^{கூ} ஷெ^{கூ}வ நகூரம் கெவந ஜாமதெ ||
 டதெ^{கூ}ராயாம் விஸாநா^{கூ}கீ^{கூ} தவ வசிவ^{கூ}வரி^{கூ} ஸஹாம் |
 யா^{கூ}லி^{கூ}வ^{கூ}வி உஹாதெஜஹா^{கூ} தநம் ஸ்ரவிஸ ஸயம் || '
 என்று விண்ணப்பம் செய்தான். இப்படியால் ஸ்ரவா^{கூ}திகளுக்
 கும் கூட ஸரணு^{கூ}மாய், வரகோ^{கூ}ரணமான வரதகூ^{கூ}த்தை
 ஸ்ரதிவா^{கூ}திக்கிற வெ^{கூ}ஹா^{கூ}திகளுக்கு உவ^{கூ}ஸ^{கூ}ஸ^{கூ}ணம் பண்
 ணினான்.

உதி ஸ்ரீகவிதா^{கூ}கி^{கூ}கூ^{கூ}லி^{கூ}ஹ^{கூ}ஸு^{கூ} ஸவ^{கூ}த^{கூ}ஸு^{கூ}த^{கூ}ஸு^{கூ}
 ஸ்ரீ^{கூ}தெ^{கூ}அ^{கூ}கூ^{கூ}ட^{கூ}நாய^{கூ}ஸு^{கூ} ஸ்ரீ^{கூ}தெ^{கூ}அ^{கூ}கூ^{கூ}னாய^{கூ}ஸு^{கூ} கூ^{கூ}தி^{கூ}ஷ^{கூ}
 ஸ்ரீ^{கூ}சு^{கூ}ஹ^{கூ}ய^{கூ}ஸு^{கூ}த^{கூ}ர^{கூ}த^{கூ}ஸ^{கூ}ர^{கூ}ர^{கூ}

|| வரதகெவ^{கூ}வ^{கூ}ஸ^{கூ}ஸ^{கூ}ணாயிகாரொ விதீய: ||

|| ஸ்ரீதெ^{கூ}நி^{கூ}ம^{கூ}கோ^{கூ}தெ^{கூ}ஹா^{கூ}தெ^{கூ}ஸிகாய நடி: ||

சீரார்தூபுல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஸரணம்.

வெஹ: - தேவதைகள்போல் ப்ரகாசிக்கிற, ஸ்ராத்ரவி^{கூ}ஸ^{கூ}ஹ -
 தம்பிகளுடன், ஸிகாரம் - உம்முறையதான, தாம் - அந்த, வெ
 ஷ்வீ^{கூ} - விஷ்ணுவினுடையதாகிய, தநம் - ஸரீரத்தை, ஸ்ரவி
 ஸ^{கூ}ஹ - ப்ரவேசியும், உஹாதெஜ: - அதிக தேஜஸ்ஸையுடைய
 விஷ்ணுவே, ஸநாதநம் - அநாதியான, தக: - அப்படிப்பட்ட,
 சூகாஸம்^{கூ} - பரமபதத்தையும் (ப்ரவேசியும்), ஷெவ-ஹ: தேவனை,
 சுவம்-ரீர், நொகவதி^{கூ}ஹி^{கூ} - லோகங்களுக்கெல்லாம்பதியல்லவா,
 சூரம் - உம்மை, விஸாநா^{கூ}கீ^{கூ} - விசாலமான கண்களையுடைய,
 தவ - உமக்கு, வசிவ^{கூ}வரி^{கூ} ஸஹாம் - அநாதியாகப் பத்தினி
 யாயிருக்கிற, ராயாம்^{கூ}தெ - விசித்திரங்களான கார்யங்களைச் செய்
 யும் ஸக்தியையுடைய லக்ஷ்மியைத்தவிர, கெவந - (வேறு) எவ

ரும், மஜாமதெ - தெரிந்துகொள்ளவில்லை, ஹோமதஜஃ -
 மிகுந்த தேஜஸ்யையுடைய ராமனே! யாம் - எந்த ஸாரத்தை,
 ஹுவி - விரும்புகிறோம், தாம் - அந்த, தாம் - ஸாரத்தை,
 வயம் - நீ, ப்ரவீச - ப்ரவேசியும். இப்படியால் - இப்படிச்
 சீழ் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரகாரத்தினால் வராதவத்தை -
 உயர்ந்த தத்வத்தை. உவஸுஷ்ணஃபண்ணினான் - அந்தத்வத்தை
 விஸதமாக நிரூபித்தான்.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத்விஷயம்

பண்டித பூஷணம் மஹாமஹோபாத்யாய

ஸ்ரீ. உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீ அபயப்ரதானஸார வ்யாக்யானத்திலு

பரதத்வோபப்ரும்மனாதிகார வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

சீரார் துப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

॥ ஸ்ரீஃ ॥

॥ ஸ்ரீகேதநிமஹோஜைஹோஷெஸிகாய நமஃ ॥

॥ ஸரணாததிதாதுயபூவனுநாயிகாரஃ துதீயஃ ॥

இப்படி ஸ்வபூரணமான் வரதகூத்தினுடைய வசீ
கரணஸக்யமாய், ஸ்வபூரணமாய், வரஜஹிதமாயிரு
க்கிற ஸரணாததியகூத்திற்கு வியாயகங்களான வெடிவா
ழங்களை இவ்வாறுத்தில் உவசூராகிகளாலே உவஸூரஹி

ஸ்ரீஃ

॥ ஸ்ரீகேதநிமஹோஜைஹோஷெஸிகாய நமஃ ॥

ஸரணாததி தாத்பர்ய ப்ரபஞ்சனாதிகாரம்

கீழ் 'ஸ்வபூரணமான்' என்கிற இடத்தில் ஸரணாததி
தர்மம் உள்ளே இருக்கிறபடியினாலே அதை இந்த ஸ்ரீமத் ராமாய
ணம் உபந்ருபணம் செய்கிற ப்ரகாரத்தை விஸ்தாரமாக
அருளிச் செய்ய ஆரம்பித்து அதை ப்ரதிஜ்ஞை
செய்தருளுகிறார் — 'இப்படி' என்றாரம்பித்து. வசீகரணஸ
க்யமாய் - பகவானே வசப்படுத்துவதில் ஸாமர்த்தியமுடையதாய்,
ஸ்வபூரணமாய் - எல்லோராலும் அனுஷ்டிக்கக்கூடியதாய்,
வரஜஹிதமாய் - ஸுலபமாகச் செய்யக்கூடியதாயும், ஒன்றினு
லும் தடுக்கப்படாததும், தான் வேண்டின காலத்திலே பலத்தைக்
கொடுக்கக்கூடியதாரும் இருப்பதினால் 'மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக
ஸ்வஸ்திராமங்களில் விதிக்கப்படுமவற்றில் மிகவும் உயர்ந்ததாய், வியா
யகங்களான - விதியைச் செய்கிறவைகளான, அதாவது ஸரணாததி
யை விதிக்கிற, 'வெடிவாழங்களை' என்றது தைத்திரீயத்தில்
'ப்ரணவத்தினால் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்' என்றும், ஸ்வே
தாஸ்வதரத்தில் 'மோக்ஷத்தில் ஆசையுடைய நான் ஸரணாததி செய்
கிறேன்' என்றும் 'ப்ரணவமே தனுஸ்ஸு, ஆத்மா ப்ரணம், பகவா
னாகிற லக்ஷ்யத்தை மிகவும் ஜாக்கிரதையாக அடிக்கவேண்டும்' என்
தும் சொல்லுகிற ஸ்ருதி வாக்யங்கள் என்றபடி. உவசூராகி

த்தான். எங்ஙனே யென்னில்:—**சுவதாராரம்** ஹத்தில் முற்பட
வசு வதி யினுடைய **யஜ்ஞத்திலே** **ஹவி ஹும** ஹணா
யுமாகத் திரண்ட **செவர்கள்** **ரக்ஷகாகாரம்** களாய் 1 ' ஆ
வாரார் துணை ' என்று நிற்கிறவளவிலே 2 ' **வா தவ்வினனரெ**
விஷு ருவயாதொ **ஹோஷு** தி: | **ஸஜ்வசு** **மஹாவா**
ணி: வீதவாஸா **ஜமபூதி: ||** ' என்கிறபடியே **வவபு** **ஸ**

களாலே - ஆரம்பம் முதலியவைகளாலே, அதாவது ஒரு க்ரந்தத்
தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் விஷயம் எது என்று நிர்ஸயிக்க வேண்டு
மானால் ஆரம்பம், முடிவு, நடுவில் அடிக்கடி சொல்லுவது, அந்த
அர்த்தம் இதற்குமுன் வேறு க்ரந்தங்களில் ஏற்படாதிருத்தல், அதற்கு
ப்ரயோஜனம், அதைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரம், அதற்கு ஸாதகமான
புக்திகள் இவைகளைக் கொண்டு நிர்ந்தாரணம் செய்யவேண்டும்.
இவைகள் கீழ்க்குறித்த ஸாணுகதியாகிற விஷயத்தில் ஸ்ரீமத்
ராமாயணத்தில் இருக்கின்றன என்றறியத்தக்கது. **சுவதாராரம்**
ஹத்தில் - ஸ்ரீராமனாய் அவதரித்த சரித்திரத்தை நிரூபிக்கும்
இடத்திலே. **முற்பட** - க்ரந்தத்தின் உபக்ரமத்தில் (ஆரம்பத்தில்),
அன்றிக்கே ஸ்ரீராமனாய் அவதரிப்பதற்கும் முன்னால் என்றாகு
மாம். **வசு வதி** யினுடைய - தஸாத சக்ரவர்த்தியினுடைய,
'**ஹவி ஹும**' இத்யாதி - யஜ்ஞத்தில் ஹோமம் செய்யப்படும்
ஹவிஸ்ஸுக்களில் தங்கள் தங்கள் பாகங்களை வாங்கிக்கொள்ளுந்
தற்காக, **திரண்ட** - கும்பலாகச்சேர்ந்த, **ரக்ஷகாகாரம்** களாய் -
தங்களை ரக்ஷிக்கக்கூடியவரை விரும்பினவர்களாய், ஆர்-எவர், துணை -
நமமை ரக்ஷிப்பவர்களாக, ஆவார். நிற்கிறவளவிலே - சிந்தைப்பட்டு
க்கொண்டிருக்கும் காலத்திலே. **வா தவ்வின** - இந்த, **சுணரெ** -
நடுவில், **ஹோஷு** தி: - மிகவும் காந்தியையுடையவராயும், **ஸஜ்**
வசு **மஹாவாணி:** - ஸங்கம் சக்ரம் கதை இவைகளைக் கையில
தரித்துக்கொண்டவராயும், **வீதவாஸா:** - பீதாம்பரத்தைத் தரித்
துக்கொண்டவராயும், **ஜமபூதி:** - லோகங்களுக்கு ஸ்வாமியுமா

வியான வவெபுஸுரன் சுவகாஸம் பார்த்து, ரக்ஷண வவா

யுமிருக்கிற, விஷ்ணு - விஷ்ணு, உவயாத - வந்தார். இந்த
ஸ்ரீலோகத்தின் பதங்களின் தாத்பர்யத்தைத் தாமே நிரூபித்தருளு
கிறார்— வவெபுஸெவியான' என்றாரப்பித்து. 'வவெபுஸெவி
யான' என்றது 'ஐமபூதி' என்பதின் அர்த்தம். 'வவெபுஸு
ரன்' என்றது 'விஷ்ணு' என்பதின் அர்த்தம். 'யொ மொகூ
யபிஸிஸு விவதபுஸுய ஸ்ரீஸு', 'ஸ்ரீஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு' இத்யாதி வசனங்களினால்
எவன் எல்லா ப்ராணிகளுக்குள்ளும் துழைந்து வ்யாபரித்துக்
கொண்டிருக்கிறானோ அவன் ஈஸ்வரன் என்று சொல்லப்பட்
பிருப்பதினால். இவ்விடத்தில் விஷ்ணு என்கிற பதம் 'விஸுபு
ஸுமெ' (விஸு என்கிற பதம் துழைவதைச் சொல்லும்) என்கிற தாது
பாடத்தினால் உள்ளே துழைவதைச் சொல்லுகிறபடியினாலே அத்
துடன் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றையும் நியமிப்பதாகிய
ஸ்ரீஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு சொல்லுகிறது என்று திருவுள்ளம்.
'சுவகாஸம்பார்த்து' என்றது 'வா தவீ ஸுருரோ' என்பதின்
அர்த்தம். அதாவது தன்னை ப்ராஸ்தாவிக்காமல் இருக்கும்பொழுதே
பொதுவில் ரக்ஷகர் யார் என்றதை மாத்திரம் கொண்டு தன்னையே
அவர்கள் ப்ரார்த்தித்ததாக நினைத்துவந்தான், அதற்குக் கார
ணம் ஸர்வஸேஷியாகையினால், உடைமையைக் காப்பாற்றவேண்டி
யது உடையவனுடைய கடமையன்றோ, ஆகையினால் அவர்கள்
செய்த அல்பவ்யாஜத்தைக்கொண்டு தன்னையே விரும்பினதாக நினைத்
துவந்தான் என்றபடி. அவர்கள் ப்ரார்த்திக்காமல் இருக்கும்
பொழுதே ஸேஷஸேஷி பாவஸம்பந்தத்தைக்கொண்டே ரக்ஷித்தால்
ஸ்ரீஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு வரும்படியினால் ஒரு அல்பவ்யாஜத்தையா
வது எதிர்பார்க்கும்படியாயிருந்தது. இவைகளையெல்லாம் திருவுள்
ளத்தில் கொண்டு 'சுவகாஸம்பார்த்து' என்றருளிச்செய்தபடி.
'ரக்ஷண' இத்யாதி - ஆஸ்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதினால் ஏற்படும் உத்
ஸாஹத்தினால் உண்டான, புகர் - ப்ரகாஸம். இது 'உஹாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு' என்பதின் தாத்பர்யம். ரக்ஷணாவகாஸங்கள் - ஆஸ்ரிதர்

ஹத்தாலுண்டான புகர் தோன்றும்படி ரக்ஷணாவகரணங்களோடே கூட கட்டியுடுத்து வந்து தோற்ற, 1. விகிதமாவது யக்ஷராஜ ததஸாஸாரணம் மதாஃ' என்று ஷெவஜாதியிலுள்ளாரெல்லாரும் இருந்ததே குடியாக ஸாரணாமதரானபடி சொன்னான். சூசம்கு ஸாதஸேவாஜி வகுத்தாங்குள்ளிலும் விஸாஜித்ராஜி வுாவாரவிசெஷங்களைச் சொல்லி ஸாரணாமதரக்ஷணம் வரஜயஜெமென்றும், வரஜயஜகாராணிகவிஷயஸாரணாமதி மஹாவிநாலுதெ யென்றும் காட்டினான்.

களை ரக்ஷிப்பதற்குக் கருவிகள். இது 'ஸஜ்ஜித மஜாவாணி' என்பதின் தாத்பர்யம். கட்டியுடுத்து - யுத்தம் செய்வதற்கு ஸித்தமாக வஸ்திராதிகளை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு. இது 'வீதவாவாஃ' என்பதின் தாத்பர்யம். எப்பொழுதும் பீதாமபாத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற பகவானைப் பற்றி இப்பொழுது 'வீதவாவாஃ' என்று தனித்துச் சொன்னதின் தாத்பர்யம் அதை விசேஷித்துத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான், அதாவது யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாகக் கச்சைகட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது. 'வந்து தோற்ற' என்பது 'உவயாதஃ' என்பதின் அர்த்தம். ததஃ - ஆகையினால், விகிதமாவது யக்ஷராஜ - ஸித்தர்கள் கந்தர்வர்கள் யக்ஷர்கள் உள்பட நாங்கள், சுவாஃ - உம்மை, ஸாரணம் மதாஃ - ஸாரணமாக அடைந்தோம். இருந்ததே குடியாக - அவ்விடம் வந்திருந்தவர்களில் ஒருவர் கூடத் தவறாமல். 'சூசஜ்ஜி' இத்யாதி - தீரிசங்கு, ஸாஸஸேபன் முதலியவர்களுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லும் இடங்களிலும். 'வூாவார' இத்யாதி - அவர்கள் ஸாரணாகதி செய்ய விஸ்வாமித்திரர் அவர்களைக் காப்பாற்றினதும், அதாவது தம்முடைய தபஸ்ஸு முழுமையும் செலவழித்தாவது அவர்களைக் காப்பாற்றினதும், தன்னுடைய பிள்ளைகளில் ஒருவனைப் பதிலாகக்கொடுத்து ஸாஸஸேபனைக் காப்பாற்ற முயன்றதும் விவக்ஷிதம். வரஜயஜெ - எல்லாத் தர்மங்களைக் காட்டிலும் சிறந்ததான தர்மம். 'வரஜயஜ' இத்

இளையபெருமாள் 1 ' ஸ்ரீராதாஸ்ரணன் மாகம் நிவீ
ஷ் ராவம்மதம் | வீதாஜ்வாஜாதிமஸா: ராவவம்வ
ஹோவதம் || ' என்று உவாயவரிமுஹத்தைப் பண்ணி,
இதுக்கு மஹமாக 'கூருஷ் ஜாஜநுவரம் வெவயஜ்ஜம்
மெஹ விஷ்ஜதே | கூரதாயஜாஹம் ஹவிஷ்ஜாதி தவ வா

யாதி - ஸாமர்த்யமுடையவனாயும் க்ருபையுடையவனாயும் இருப்ப
வனிடத்தில் செய்கிற ஸரணாகதி பலத்தைவிட்டுப் பிரியாதது, அதா
வது அவஸ்யம் பலத்தைக்கொடுத்தே தீரும் என்றபடி.

இப்படிப் பாலகாண்டத்தில் ஸரணாகதியை நிரூபித்திருக்கும்
ப்ரகாரணங்களை அருளிச்செய்து, மேல் அயோத்யா காண்டத்தில் நிரூ
பித்திருக்கும் ப்ரகாரத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார் - 'இளையபெரு
மாள்' என்றாரம்பித்து. ஸு: - அந்த, ஸுதியஸா: - அதிகக் கீர்த்தி
யையுடைய ராவம்மதம் - ரகு வம்சத்தில் பிறந்தவராகிய இளைய
பெருமாள், ஸ்ராதா: - தமைபனாகிய ஸ்ரீராமனுடைய, வரணன் -
திருவுடிகளை, மாகம் - உறுதியாக, நிவீஷ் - பிடித்துக்கொண்டு, ஹோ
வதம் - பெரியவ்ரதத்தையுடைய, அதாவது ஸரணாகதர்களைக் காப்
பாற்றுவது என்கிற வ்ரதத்தில் நிலைநிறுவநுடைய, 'ஹோவஜ்ஜதம்
ஹ' என்று பெருமான், தாமே அருளிச்செய்தாரிறே, ராவவம் -
ஸ்ரீராமனையும், வீதாஜ்வ - ஸீதையையும், உவாய - சொன்னார்.
'உவாய' இத்யாதி - ஸித்தோபாயமான பகவானை ஆஸ்ரயித்து,
அன்றிக்கே ஸரணாகதியை அனுஷ்டித்து என்றாகவுமாம். ஜா -
என்னை, ஜாநுவரம் - உமக்குப் பின்னுடர்ந்து வருமவனாக,
கூருஷ் - செய்துகொள்ளும், ஹஹ - இந்த விஷயத்தில்,
வெவயஜ்ஜம் - விருத்தமான ஸ்வபாவம், அதாவது அவரவர்கள்
ஸ்வபாவத்துக்கு விரோதம், மவிஷ்ஜதே - இல்லை, ஹஹம் - நான்,
கூரதாயஜ்ஜம் - க்ருகார்த்தனாக, அதாவது புருஷார்த்தத்தை அடைந்
தவனாக, ஹவிஷ்ஜாதி - ஆகப்போகிறேன், தவ - உம்முடைய,

யுகஹுதே || ஸ்வாஹு ஸஹ வெஷேஹு மி
 ரிஸாநுஷு ரஹுதே | ஸஹ ஸவஹ கரிஷ்ரஜா
 யுகஹுதே || ' என்று பெருமானும் பிராட்டியும்
 சேர்ந்த சேர்த்தியிலே தாம் அடிமை செய்ய ஸ்வகஷித்தாரே
 ன்று சொல்லுகையாலே உவாயாவெயவரவாகு உயரசு
 வமான ஸாரணா யுகிண விசேஷத்தை உவவாஹித்தான்.

முற்பாடரானதேவர்கள் பண்ணின புவத்திக்காக ராவண
 வயத்திற்கேழுந்தருளுகையும், பிற்பாடரானஸ்ரீ ஸர தாழ்வான் பண்
 ணின புவத்திக்காகமீண்டு திருவபிஷேகம்பண்ணி ராஜ்யம்பண்

ஸயுகு - ப்ரபோஜனமும், ப்ரீதியும் என்றபடி, யுகஹுதே -
 உண்டாகிறது. உம்முடைய ப்ரபோஜனம் என்றதை மேல் விவரிக்
 கிறார். ஸ்வாஹு - ஸ்ரோஎனில், வெஷேஹு ஸஹ - ஸீதை
 யுடன் கூட, மிரிஸாநுஷு - மலைகளின் தாழ்வரைகளில்,
 ரஹுதே - விளையாடப் போகிறீர், ஸஹ - நான், ஜாயுகஹுதே -
 விழித்துக்கொண்டும், ஸவஹ - தூங்கிக்கொண்டும் இருக்கிற,
 தெ-உமக்கு, ஸவஹ - எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும், கரிஷ்ரஜி -
 செய்பப்போகிறேன். 'உவாய' இதயாதி - உவாயத்தையும் உபே
 யத்தையும் சொல்லும் இரண்டு வாக்யங்களாய் ஸாரணாகதிக்குக் கரண
 மந்திரமான த்வயத்தை.

இப்படிக்கீழ் 'ஸவயுகாரணாகவிஷய.....காட்டினால்'
 என்று அருளிச்செய்தது ஸங்கதமாகுமோ? பெருமானிடத்தில் ஸ்ரீ ப்ர
 தாழ்வான் பண்ணிய ஸாரணாகதிக்குப் பலம் இல்லாமல் போகவில்
 லையோ? என்கிற ஸங்கைகளுக்கு ஸமாதானம் அருளிச்செய்கிறார் -
 'முற்பாடரான' என்றாரம்பித்து. தேவதைகள் முன்னாலேயே ராவ
 ணவதத்திற்காக ப்ரபத்தி செய்தமையினால் முதலில் அதற்குப் பலம்
 கொடுத்துப் பிறகு பின்னால் பண்ணிய ஸ்ரீ ப்ரதனுடைய ப்ரபத்திக்

ணுகையும் விசுலமானபடியாலே ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீ
வத்தி பண்ணினபோதே வரஹமும் சடக்கேனத் தலைக்கட்
டிற்றில்லையேயாகிலும், அவருக்கு கெகெயீ கறுஹத்தாலே
ஸ்ரீஸக்திமான சுவடிஃ தீரும்படி 1 'மரவடியைத் தம்பிக்கு வா

குப் பலம் அளித்தான் என்று தாற்பரியம். 'விசுலமானபடியாலே'
என்பதினால் தேவதைகளினுடைய ப்ரபத்திக்கும் ப்ரதாழ்வானு
டைய ப்ரபத்திக்கும் ஒரேகாலத்தில் பலம் கொடுப்பது ஸம்பவிக்கா
தாகையினாலே ஒன்றுக்குப் பலம் கொடுத்த பிறகு மற்றொன்றுக்குப்
பலம் கொடுக்க வேண்டியதாகையினால் ப்ரபத்தி செய்தகாலத்தின்
க்ரமத்தை அனுஸரித்துப் பலம் கொடுத்தான் என்பது தீர்மானிதம்.
திருவலிவெஃகம் - பட்டாபிஷேகம், வரஹமும் - முக்யமான
ப்ரயோஜனம், சடக்கேன - சீக்கிரமாக, தலைக்கட்டிற்றில்லையே
யாகிலும் - செய்துமுடிக்கப் படவில்லையேயாகிலும், அதாவது பலம்
உடனே கிடைக்கவில்லையே யாகிலும். 'கறுஹத்தாலே' - அப்பொ
ழுது பட்டாபிஷேகம் நடைபெறும் போதும்படி கைகேயி கலகம்
செய்தமையினால், 'வரத்தாலே' என்று பாடாந்தரம், தசரத
சக்ரவர்த்தியினிடம், கைகேயி வரம் பெற்றுக்
கொண்டமையினால் என்றத்தம் ஸ்ரீஸக்திமான - உண்டான, சுவடிஃ -
தோஷம், அதாவது ஸ்ரீப்ரதாழ்வான் ராஜ்யத்தில் ஆசையினால் தன்
தாயாரைக்கொண்டு பட்டாபிஷேகத்துக்கு இடையூறு உண்டாகும்
படி செய்தான் என்கிற அபவாதம். மரவடியை - ஸ்ரீப்ரதாசைகளை,
தம்பிக்கு - தம்பியாகிய பரதனுக்கு, வான் - பெரியதான, பணையம் -
பணையமாக, அதாவது ப்ரதிநிதியாக இவ்விடத்தில் 'வாடிவநிபுலவ
தொஜம்தாம் சூயாணாம் ராஜாடிவிக்ஷயிகாநிய தாபுலாவாகி
மொவெசு கயம் நஹரதஸ்ய தஸேவலிவெஃ ப்ரத்யாயநம் வரி
வணம் ஹவதீவலித் ||' (ஓ! ப்ரதாசையே! மூன்று லோகங்களுக்கும்
ஸ்வாமியாகிய ராமனைக்காட்டிலும் ப்ரபாவத்தினால் நீ மேற்பட்ட
வன், அப்படிக்கில்லாவிடில் ராமனையே அழைத்துக்கொண்டு போக

ன்பணையம் வைத்துப் போய் வாணோர் வாழ ' என்கிறபடியே அப்
போது ஸ்ரீராமசுவாமியான திருவடிகளுக்கு வந்திருந்திருந்தான் ஸ்ரீ
மனோகரனான ஸ்ரீமனோகரன் சொல்லி, பின்பு வந்திருந்த
சுந்தரமனான சேவகரனும் தலைக்கட்டினவாறே ஸ்ரீமனோகரனின்
மத்தாலே ஸ்ரீராமசுவாமியான திருவடிகள் வந்திருந்திருந்தான்

வந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு நம்பக்கூடிய ப்ரதிகிதியாக நீ எப்படியானாய்) என்று அருளிச்செய்திருப்பது இங்கனுஸந்தேயம். வைத்துப் போய், வாறோ - தேவதைகள், வாழ - வாழ்வதற்காக. 'அப்போது' என்பதற்கு அந்தக்காலத்தில் ஸ்ரீரணபலம் கிடைக்காமல் போயிற்றே ஒழிய பிற்பாடு கிடைத்துவிட்டபடியினால் ப்ரதாழ்வானுடைய ப்ரபத்திக்குப் பலமில்லாமல் போகவில்லை என்று தாற்பர்யம். மேலும் அந்தக் காலத்திலும் உத்தேசித்த பலம் கிடைக்காமல் போனபோதிலும் ப்ரதாழ்வானுக்கு நேர்ந்த அபவாதத்தின் நிவ்ருத்திக்காகத் திருவடிகிலையாழ்வாராகிற ப்ரதிகிதியினால்கிடைத்துவிட்டபடியினால் அந்தப்ரபத்திக்குத் தற்காலத்திலும் பலம் கிடைக்காமல் போகவில்லை என்றருளிச் செய்கிறார் - 'வராக்ஷாஸ்வமனுமான' என்றாமடிக்ந்து. வராக்ஷாஸ்வமனுமான - ப்ரதானமாக உத்தேசிக்கப்பட்ட பலமான, ப்ரதிகிதியான-பதிலான, ஸ்ரீரணகாவனாலே - ஸ்ரீபாதுகைகளாலே, வரவருகலம் - பலம் கிடைத்தது என்பதை. இங்கு 'ரண'க்ஷாணிஷ்டிஷ்டியாழ்வாராஜேவ-பிண-பூவதேவமலரிஸி-பூ

விவிலிவசரிதஸூரியநாஃ நித்யம்படிதஸூநம் ||' (பகவானுடைய
திருவடிகளில் பரிபூர்ணமாகப் பரபத்தி செய்வதற்குப் பலம் எப்பொழு
தும் ஸ்ரீபாதுகைகளை ஸிரஸால் தரிப்பதுதான் என்று பெரியோர்கள்
நிச்சயிக்கிறார்கள்) என்றருளிச் செய்திருப்பது அனுஸந்தேயம். **வலி**
வடிவத்திதா தமான-முன்னால்பிரதிஜ்ஞைசெய்த, லெவகாயகம்.
தேவதைகளினுடைய ஸரணுதிக்கு பலம். **ஸுயயோ மதங்களாய் -**
தானே வந்து, சுயதுலுங்களானபடி - ஸ்ரீபாதாழ்வானுடைய
பரபத்தினம் ஒன்றும் இல்லாமல் கிடைத்தபடியை. இத்தால் முன்பு
சித்திரகூடத்தில் பண்ணிய பரபத்தியின் பலம் க்ரமப்படி பர

சுயக்ருஷங்களைப்படி சொன்னான் அப்படியே 1 'சுவாகோசே
 னி கவய: கருணாஜதாஸ்ய ஜோமகியாவஜமறு
 ஹுஜேஹுஜேஹு: | னதெஷு கௌ வரதொதரகொ
 வறுஷா: வலுவா ஸதேவபுஜஜன் ஹி ஜனவஸா||'
 என்றும், 1 'புற்பா முதலாப் புல்லெறும்பாதி ஒன்றின்றியே நற்
 பாலயோத்தியில் வாழும் சராசர முற்றவும் நற்பாலுக் குய்த்தனன்

தாழ்வானுக்குக் கிடைத்துவிட்டது, ஆகையினால் பாதாழ்வானு
 டைய ப்ரபத்திக்குப் பலம் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லுவது
 எவ்விதத்திலும் பொருந்தாது. இதற்குமேல் அப்பாத்தியா பட்ட
 ணத்தில் இருந்த சராசரங்களை 'அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்
 தேத்தி' என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடையும்படி செய்த
 தற்கு அவர்கள் ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிக்கவில்லையே, ஆகையினால்
 ப்ரபத்தி ரொய்யாவிட்டாலும் மோகூத கிடைக்கலாமே என்கிற சங்
 கைக்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார்—'அப்படியே' என்றாரம்
 பித்து. கருணாஜதாஸ்ய - தபையாகிற அம்ருதம் நிறைந்த
 கடலாகிய பகவானே, சுவா - உம்மை, கவய: - ரிஷிகள், ஜோம
 கியாவஜமறுஹு - ஜ்ஞானயோகம், கர்மயோகம், பக்தியோகம்,
 இவைகளினால் அடையத் தகுந்தவனாகவும், சுஹே: - வேறு எந்த
 உபாயங்களினாலும், சுறுஹு - அடையத் தகாதவனாகவும், ஜே
 மனி - சொல்லுகிறார்கள், வரத - ஓ! வரதனே! உதரகொவா
 ஹுஷா: - உத்தரகோஸலத்தில் இருந்த, ஜனவ: - ப்ராணிகள்,
 ஸதேவபு - புல் உள்பட, னதெஷு - கீழ்ச் சொல்லிய உபா
 யங்களில், கௌ - எந்த உபாயத்தினால், வலுவா - முற்காலத்
 தில், சுவா - உம்மை, சுலஜன் - அடைந்தார்கள். பா - படர்ந்
 திருக்கிற, புல், முதலாம் - முதலாகிய, புல் - த்ருணம், முன் பூமி
 யோடு ஸம்பந்தப்பட்ட புல் சொல்லப்பட்ட படியினால் இது ஒங்கி
 வளரும் கோரை முதலியவற்றைக் குறிக்கிறது, எயம்பு, ஆதி -
 இவை முதலிய வஸ்துக்களில், ஒன்று - ஒரு வஸ்துகூட, இன்

கூஷா ஹவலிஷயவாவரி: | நமஸுஸா வநவஸா வா
சுவனொ ரஜா ஜமநஸுஸா! என்கிறீஷிகள் வாசுத்தின்படியே
அவர்களுக்கு விருவாயிகளான ராசுஷஸுரை நிராகரித்து ிஷி
களை ரசுஷித்தபடி சோல்லுகையாலே ரசுஷாவெகைப பண்
ணும்போது வேருரு உபகாரம் பண்ணவேண்டா, சுவலிசாம
மொவரமான விஷயத்தில் துவக்காலே சாமநஸுஸாணதை
யை வெளியிட்டுக் கிடக்கவே அமையுமென்று திருக்கண்ணமங்கை

தேஸத்தில் வலிக்கிற, தெவயம் - அந்த நாங்கள், ஹவதா -
உம்மால், ரசுஷா: - ரசுஷிக்கப்பட்டத்தக்கவர்கள், ஜமநஸுஸா-ஜனம்
களுக்கெல்லாம் ராஜாவாகிய ஸ்ரீராமனே! நமஸுஸா - பட்ட
ணத்தில் இருந்தாலும், வநவஸாவா - காட்டில் இருந்தாலும்,
சுவ - நீர், ம: - எங்களுக்கு, ராஜா - அரசன், ரசுஷாவெ
கெஷபண்ணும்போது - ரசுஷிக்கவேண்டுமென்று பகவானை ப்ரார்த
திக்கும்பொழுது. இங்கு இன்னொன்று அருளிச்செய்யாமையின
லும், பரதாழ்வான் செய்த ப்ரபத்தியினாலேயே அவைகளை ரசுஷித்த
படியை அருளிச்செய்கையாலும் தானாவது ஆசார்யாதிகளாவது
ரசுஷாபிஷேக டண்ணும்போது பகவான் ரசுஷிப்பான் என்பது விவ
சுதிம். சுவலிசாமமொவரமான - பகவானுடையதோ அல்லது
ஆசார்யாதிகளினுடையதோ இது என்னைச் சேர்ந்தது என்கிற அபி
மானத்திற்குப் பாத்திரமான. அன்றிக்கே பகவானுடைய அபி
மானத்திற்குப் பாத்திரமான தேசத்திலேயாவது அப்படிப்பட்ட
ஆசார்யர்கள் திறத்திலாவது என்றத்தமாகவுமாம். 'விஷய' என்
பது தேசத்தையும் ஆசார்யாதிகளையும் குறிக்கிறது. துவக்காலே -
ஸம்பந்தத்தினாலே, சாமநஸுஸாணதையை - வேறு ஒரு ரசுஷகர்
இல்லே என்பதை, வெளியிட்டு - ப்ரகாசம் செய்துகொண்டு, கிடக்
கவே - இருப்பதே, அமையும் - போதும், 'திருக்கண்ணமங்கை
யாண்டான்படி' என்றது திருக்கண்ண மங்கையாண்டான் என்பவர்
வீதியில் போய்க்கொண்டிருக்குப்பொழுது ஒருவன் வீட்டு வாசலில்
கிடந்ததொரு நாயை வழியில் போன ஒருவன் அடித்துக் கொண்டு
விட்டதைப் பார்த்து அவன் அவனையும் குத்திக் கொன்றுவிட்டுத்

யாண்டான் படியே 1 ' கடைத் தலையிருந்து வாழும் சோம்பரை யுகத்தி ' என்னும் ஊடத்தை வெளியிட்டான்.

தானும் குத்திக்கொண்டு ப்ராணனை விட்டதைப் பார்த்து தேஹமே ஆத்மா என்கிற அபிமானத்தை உடைய இவன் இப்படிச் செய்தால் ஸர்வஜ்ஞனாகிய பசுவான் நம்மை யமபடர்கள் கையில் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டான் என்று நிர்வசயித்து அப்படியே பெருமாள் ஸந்நிதித் திருவாசல்விட்டு அகலாமல் கிடந்தார். அவரைப்போல் பசுவானுடைய அபிமானத்திற்கு விஷயமான இடத்தில் வலிப்பதே அவன் ரக்ஷிப்பதற்குப் போதுமானது, அதாவது ப்ரபத்தி பண்ணின் பிறகு தன்னுடைய கார்யங்களைச் சிந்திக்காமல் நிர்ப்பரணாய் பரஸ்வீகாரம் பண்ணின் எம்பெருமான் விஷயத்தில் கைக்கர்யாதி கள் செய்யவில்லையெயாகிலும் அவனுடைய அபிமானத்திற்கு விஷயமான தேசத்தில் வலிப்பதே இவனுடைய உத்தராக்ருதயம் என்பது ஸாஸிப்பிக்கப்பட்டது. இதற்கு ப்ரமாணம் காட்டியருள்கிறார் - 'கடைத்தலை' இத்யாதி - கடைத்தலை - தலைக்கடை என்பதுமாறிகடைத்தலை என்றிருக்கிறது, வாசல்படி என்றபடி, அன்றிக்கே கடைசி இடம், அதாவது அபிமானத்திற்கு விஷயமான இடத்தில் கடைசி இடம் என்றாகுமாம், இருந்து - வலித்துக்கொண்டு, இருந்து வாழும்-இப்படி இருப்பதே இவனுக்கு வாழ்வுஎன்றபடி, சோம்பரை-செய்யவேண்டிய கார்யத்தின் பரத்தை உன் தலையில் வைத்துவிட்டுத் தங்களுடைய நன்மைபைத் தேடிக்கொள்ளுவதில் கவலையில்லாமல் சோம்பி இருப்பவரை, உகத்தி - ஸந்தோஷப்படுகிறாய். ஆகஇத்தால்-அயோத்தியா பட்டணத்தில் ஐந்துக்களை ரக்ஷித்தது பரதாழ்வானுடைய ப்ரபத்தியில் அவருடைய அபிமான கோசமர்களாயிருந்தமையினாலும் அப்படியே ரிஷிகளில் சிலர் ப்ரார்த்தித்ததை மாத்திரம் கொண்டு அவர்களுடைய அபிமானத்திற்கு விஷயமானமற்ற எல்லோரையும் காப்பாற்றினபடியினாலும் சிலரே ப்ரார்த்தித்திருந்தாலும் அவர்களுடைய அபிமானத்திற்கு விஷயமான மற்றவர்களையும் காப்பாற்றுவான் என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. 'புராணவாழ்' என்று ஸ்ரானாகதியின் ஏகதேஸமான அஞ்சலியைச் சொல்லிய

ருப்பகிணுலும், 'ஸ்ரீ' என்கிற உபஸர்க்கத்தினால் புத்தி பூர்வகமாகக் செய்யப்பட்டமை சொல்லப்பட்டபடியினாலே அனுஸந்தானமும் ஏற்படுகிறபடியினாலும், '8-புலம்வாஷ்டம் மமவந்யம் சூஸ்ரமேவ 8-வா தநு | நிவெடியிக்ஷா' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே ஆத்மீய ஸமர்ப்பணம் சொல்லப்படுகிறபடியினாலும், 'ஸராணஸூ' என்பதிலுமும் மஹரிஷிகள் ஸராணுகதி செய்தார்கள் என்பது ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்றறி யத்தக்கது. 'ரக்ஷி தவ்யா ஸயாஸாஸு' என்பதிலால் ப்ரபத்தியின் அங்கமான ரக்ஷாபேகைஷ்டமும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. 'மஹபூஷி தாஸுவொயநாஃ' என்பதிலால் இப்படி ரக்ஷிக்கும்பொழுது தங்க ளுடைய வ்யாபாரத்தை எதிர்பாராமல் ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்றேற் படுகிறபடியினால் திரபேகை ரக்ஷகத்வமாகிற உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையும் செய்யப்பட்டதாயிற்று. 'தவொயநாஃ' என்பதிலால் எல்லாத் தபஸ்ஸிலும் உயர்ந்ததான தபஸ்ஸு ஸராணுகதி என்று ஸ்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியே ஸராணுகதியாகிற தபஸ்ஸையே தன மாக உடையவர்கள் என்பதும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகையி னால் தாங்கள் தங்களை ரக்ஷித்துக்கொள்ள மாட்டாமையைத் தெரி வித்து ப்ரார்த்தனையுடன் கூடிய ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸம் சொல்லப் பட்டதாகிறது என்று அந்த ப்ரகரணத்தின் வயாக்யானத்தில் ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. 'தெ வயம்' இத்யாதியையும் 'நற் பாலயோத்தி' இத்யாதியையும் உதாஹரித்து, 'என்றும் சொல்லு கிற பாகவதாபிமான பகவத் விஷய வாஸாதிகளுக்கும் தன் பக்கவிலே யாதல் பிறர்பக்கவிலே யாதல் முன்பேயாதல் பின்பேயாதல் ஒரு உபாயத்துவக்குண்டு' என்று இவர்தம்மாலேயே அருளிச்செய்யப்பட் டிருப்பதிலால் இவைகள் ப்ரபத்தி பண்ணினவனுக்கு உபகாரங்க ளாகும், ப்ரபத்தி பண்ணாதவனுக்கும் ஆசார்யாதிகள் மூலமாகவோ ஸ்வயமாகவோ அதைச் செய்யும்படி மூட்டி ரக்ஷிக்குமே யல்லபல் விஷயவாஸாதிகள் மோக்ஷத்திற்கு நேரில் உபாயங்களாக மாட்டா என்னப்பட்டதாயிற்று. ஆகையால் உபாயம் அனுஷ்டிக்காமல் மோக்ஷம் வரும் என்கிற ஸங்கைக்கு இடமில்லை.

இவ்விடத்தில் உத்தராராயணத்தில்* 'தவாக்ஷா விஷ்ணு வ
 னம் ஸ்ரீமஹாதேவமுகமாராஃஸுஹம்' | மொகாநு ஸானாநிகாநாநி
 யாவ்யுநீநே ஸரோமதாஃ' என்றும், 'யது தியபுமதம் கிநிசு
 க்ஷாநேவ மநுவிதபக | ப்ராணாஸுக்ஷுதி ஹக்ஷாநேவதத
 னாநே நிவஸுதி || ஸவெவபுஸுஹமநென யபுக்ஷ
 ஸ்ரீமஹாதேவமுகமாராஃ' என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
 ஸ்ரீபாதுகஸாஹஸ்ரத்தில் கிரயாதனபத்தகியில், 'உவாஸு வஷ்டா
 னிவதாஷ்டா க்ஷா உதாரிகா உதாரகொஸுஸாஃ ஸநநா
 நெஷ்டாவி ஷுவிபுமாஹம் ஸானாநிகம் மொகஸிவாஸுமபு ||'
 என்றிவர் தாமும் அருளிச்செய்திருக்கிறார். கீழ் உதாஹரித்த 'நந்
 பால்' இத்யாதி பாட்டின் வ்யாக்யானமாகிய ஆரூபிரப்படியில் கர்ம
 யோகாத்யபாயம் பண்ணுதிருக்கச்செய்தேயும் திருநாட்டிலுள்ளா
 ரைப்போலே தன் திருவடிகளே தாரகபோஷக போக்கியங்களாக்
 கினான் என்றும், இப்படியே இருபத்தி நாலாயிரப்படியிலும் அரு
 ணிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியினால் 'நந்பால்' என்பதற்கு நல்ல ஸ்வ
 பாவத்தை உடையவைகளாய்ப் பண்ணினார் என்று அர்த்தம் ஏற்

* லோகங்களை ஸ்ருஷ்டத்தவராய் ப்ரபுவான ப்ரும்மா அந்த
 விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக் கேட்டு இவர்கள் எல்லோரும் கும்ப
 லாகச் சேர்ந்து ஸாந்தானிகம் என்கிற லோகங்களை அடையப்போகி
 றார்கள். இப்படியே திரயக்ஜாதியில் பிறந்த எந்த ப்ராணியும் பக்தி
 யினால் உம்மையே நினைத்துக்கொண்டு ப்ராணன்களை விடப்போகி
 நது, அதுவும் ப்ரும்மகுணங்கள் எல்லாவற்றுடன் சேர்ந்ததும் அதா
 வது எல்லாவற்றையும் பற்றிய அனுபவத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய
 தும் ப்ரும்மலோகத்திற்கு ஸமீபத்திலும் இருக்கிற ஸாந்தானிக
 லோகத்தில் வஸிக்கப்போகிறது. †(ஓ! பாதுகையே!) எல்லா ஜனங்
 களுக்கும் உஜ்ஜீவனத்தைக் கொடுக்கிறவளான உன்னை உத்தர
 கோஸலத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்கள் பதினாலு வருஷம் ஆராதனம்
 செய்து ஸந்தனனாகினாலும் அடையமுடியாத உயரத்திற்கு உயர்ந்த
 னிகம் என்னும் லோகத்தை அடைந்தார்கள்.